

Curierul Adventist

IULIE 2018 : CERINȚELE TIMPULUI PREZENT + ZILELE UNIVERSITĂȚII ADVENTUS
+ ATENȚIE! CINEVA ESTE NECURAT ÎNTRE NOI! + SFÂRȘITUL LUMII ÎN LUMINA
BIBLIEI ȘI A ȘTIINȚEI + APOCALIPSA LUI ZAHARIA + EVANGHELIA LUPILOR
RĂPITORI... + LUPȚA CREDINȚEI + LA FÂNTÂNA SITNA + PUNE-ȚI AMPRENTA!

REVISTĂ LUNARĂ DE INFORMAȚII ȘI INȘPIRAȚIE PENTRU AȘTEPTĂTORII REVENIRII DOMNULUI HRISTOS

**ADRA
România –
comemorare
prin
misiune**

Curierul Adventist

„Iată, Eu vin curând...”

Misiunea noastră este să-L înălțăm pe Domnul Isus Hristos prin prezentarea de experiențe ale dragostei Lui nemărginite, de articole și știri, ajutându-L astfel pe cititor să-L cunoască mai bine pe Mântuitorul și să aibă o speranță vie în apropiata Lui revenire.

3 Editorial

Ernest Szász

Cerințele timpului
prezent

4 Universitatea Adventus

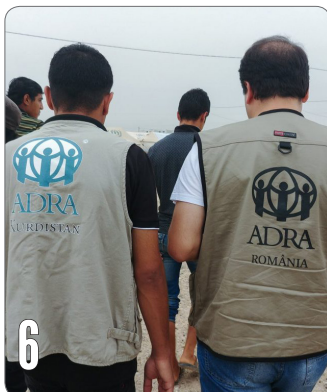
Emanuel Sălăgean

Un nume nou, aceeași
misiune!

**Zilele Universității
Adventus: 11–13 Mai 2018**

6 Tematica lunii

23 mai 2018 – 100 de ani
pentru România, 100
de ani pentru ADRA,
sărbătoriți prin a 10-a
intervenție umanitară
de solidaritate
internațională cu
refugiații

9 Info

La odihnă

10 Spiritual

Ősz Farkas Ernő

Atenție! Ceva este
necurat între noi!

12 Reflecții

Forrai Lázár

Sfârșitul lumii în lumina
Bibliei și a științei

15 Studii din cartea profetului Daniel

Daniel Olariu

Originile profețiilor
apocaliptice III: Apocalipsa
lui Zaharia (II)

18 Viața bisericii

Ionică Herlea

Evanghelia lupilor răpitori...

22 Opinii

Ioan Grama

Lupta credinței

24 Info

Inaugurarea bisericii din
Porumbeni

O casă pentru Dumnezeu
la Găloșpetru

25 Adventismul istoric

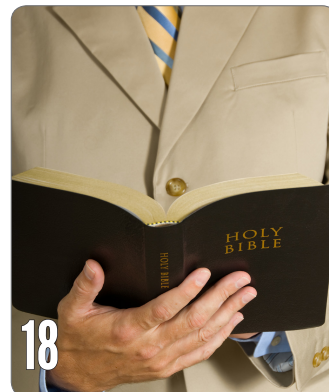
Florin Lăiu

La fântâna Sitna

30 Pagina copiilor

Alina Chirileanu

Să cunoaștem Biblia!

31 De la inimă la inimă

Ștefan Tomoiagă

Pune-ți amprenta!

„Pseudoreforma are efectul
temut de a abate spiritele de
la singura reformă cunoscută
de Biblie și Mărturii, și
anume nașterea din nou
a inimii, transformarea
caracterului, sfințirea vieții,
pregătirea pentru clipa
solemnă a judecății, și de
a le înlocui prin mișcarea
de dezbinare întemeiată
pe învinuirea fraților,
spiritul de critică, sămânța
de discreditare, abuzul
de Mărturii, tăgăduirea
autorității stabilite de
Dumnezeu în biserică.”
(Mărturii, vol. 3, p. 428)

Anul XCV, IULIE 2018. Publicația oficială a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România.

Apare lunar, sub coordonarea Comitetului Uniunii.

Director Balla Lorand; Redactor-șef Teodor Huțanu; Coordonator ediție limba maghiară Ernest Szasz; Consultanți: Ștefan Tomoiagă, Aurel Neațu, Eduard Călugăru, Mihai Maur, Tiberiu Nica, Georgel Pirlitu, Viorel Răducan, Iosif Pașca, Gabriel Ban; Colaboratori speciali: Romică Sirbu, Dragoș Mușat, Daniel Chirileanu, Florian Ristea; Redactor web Marian Mihai; Lectura manuscrisului Adrian Neagu; Redactor-corector Livia Ciobanu-Mihai; Tehnoredactor Irina Toncu; Adresa de corespondență: Curierul Adventist, str. Erou lăncu Nicolae nr. 38-38A, Voluntari, jud. Ilfov, cod 077190; E-mail curierul@adventist.ro; Website www.curieruladventist.ro; Imprimare Tipografia Viață și Sănătate, Șos. Cernica nr. 101, Pantelimon, jud. Ilfov, Tel. 021/323 00 20; Fax 021/323 00 40

ISSN 1220-6725

CERINȚELE TIMPULUI PREZENT

Individual sau în grup, adesea facem analiza timpului în care trăim. Concluzia? Starea lumii este complexă, confuză și nesigură. Apostolul Pavel, în Romani 13:11-14, prezintă lumea prin inspirație divină și descrie atât „împrejurările”, cât și ce trebuie să facem.

Orologiul profetic indică vremea sfârșitului. Cartea profetică Apocalipsa ne convinge că trăim în timpul ultimei biserici, Laodiceea. Parabola Domnului despre muncitorii viei ne arată că suntem ultimul schimb. Este vremea cernerii, a siglării, a judecării de cercetare și între timp se face icoana, semnul fiarei, urmează decretul duminical și intrarea în criza finală.

Trăim vremuri solemne! Intrăm în partea finală a predicării Evangheliei; Marea Strigare și revărsarea ploii târzii promise sunt de actualitate. Suntem aproape de eliberare: „Mântuirea este mai aproape.” (v. 11 u.p.). Se arată zorile mântuirii: „Noaptea aproape a trecut, se apropie ziua” (v. 12 p.p.). În curând se va auzi declarația finală: „S-a sfârșit.” Trăim în pragul arătării lui Hristos!

Ce să facem? „*Este ceasul să vă treziți în sfârșit din somn*” (v. 12). Laodiceea doarme ca Iona în timpul furtunii, în timp ce holdele strigă după secerători. Din mișcarea millerită, care a fost o mare „trezire”, s-a născut Biserica Adventistă care, asemenea fecioarelor din parabolă, a ațipit. Domnul a transmis apeluri succesive la trezire prin Ellen G. White: „Poporul are nevoie să fie avertizat cu privire la primejdiile timpului de față” (*Mărturii*, vol. 5, p. 715). „Câtă nevoie este de o redeșteptare religioasă” (*Idem*, p. 719). „Cea mai mare și cea mai grabnică din toate nevoile noastre actuale este o redeșteptare a adevăratei evlavii în mijlocul nostru” (*RH*, 28.03.1887).

Cum poate avea loc? Prin „Rusaliile” personale! Botezul cu Duhul Sfânt va conduce la o redeșteptare a adevă-

ratei religii și la realizarea multor lucrări minunate”, scria Ellen G. White în 1894.

„*Să ne dezbrăcăm de faptele întunericului*” (v. 12b). Fiecare viață își are hainele sale murdare. De nimic nu se teme Satana mai mult decât că poporul lui Dumnezeu se va dezbrăca de „faptele întunericului” și Domnul va revărsa Duhul Sfânt asupra bisericii Sale.

Pavel ne cheamă la o reformă generală, reală, în spiritul iubirii: „Să vă iubiți unii pe alții (v. 8); „să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuți”; „dragostea nu face rău aproapelui, ci este împlinirea Legii” (v. 10). Când această reformă va avea loc, spiritul rugăciunii va însufleți fiecare credincios și va izgoni spiritul discordiei și al delăsării spirituale.

„*Să ne îmbrăcăm cu armele luminii*” (v. 12c)

Lumina este opusul întunericului. Faptele luminii izvorăsc din renunțare, sacrificiu de sine. Acesta este modelul lăsat de Isus. Viața Sa era un șir nesfârșit de sacrificii. În timp ce lumina pentru alții, Se consuma pe Sine asemenea lumânării aprinse. Prin acceptarea neprihănirii Lui, vom îmbrăca și noi „armele luminii”, instrumentele cerului în sfințirea noastră.

În împrejurări ca aceasta, avem datoria să trăim în dragoste (Romani 13:8-10). ■

**CEASUL
PROFETIC
ERNEST
SZASZ**

**PAVEL NE CHEAMĂ
LA O REFORMĂ
GENERALĂ, REALĂ,
ÎN SPIRITUL IUBIRII.**

Ernest Szász, pastor în Conferința Transilvania de Sud, este coordonatorul redacției maghiare a *Curierului Adventist*.

Reuniunea fiilor comunității Movila (Ialomița), 4 August 2018

Privind către timpul măreț al revenirii Domnului nostru Isus Hristos, când credincioșii din toate timpurile se vor reuni la masa cerească, comunitatea adventistă din Movila, jud. Ialomița, dorește să invite pe toți fiii săi de aproape sau de mai departe la o frumoasă revedere, ce va fi cu siguranță o pregustare a aceluia eveniment pe care îl așteptăm cu toții. De asemenea, invitația este adresată și celor care, cândva, în drumul vieții lor au avut ocazia să viziteze, sau să poposească pentru o vreme în mijlocul comunității noastre, foști pastori sau prieteni dragi care

doresc să aibă un Sabat de părtășie cu noi. Evenimentul va avea loc la Casa de Cultură a comunei Movila, pe data de 4 august 2018, sub mottoul: „Uniți prin El și pentru El!” Cu această ocazie ne vom bucura și de prezența în mijlocul nostru a fratelui Georgel Pirlitu, președintele Conferinței Muntenia. Vă așteptăm cu drag! Pentru alte detalii, ne puteți contacta la adresa de e-mail: cosminneacsu@adventist.ro sau la tel: 0744589166.

Cosmin Neacsu, pastorul Bisericii Adventiste Movila

UN NUME NOU, ACEEAȘI MISIUNE!

Zilele Universității Adventus: 11–13 Mai 2018

În campusul adventist din Cernica a avut loc, în perioada 11–13 mai 2018, evenimentul Zilele Universității Adventus. Organizat până anul trecut sub numele Zilele Institutului Teologic Adventist, evenimentul s-a bucurat și în acest an de participarea a peste 300 de tineri din țară și din străinătate. Mottoul întâlnirii: „Un nume nou, aceeași misiune” (Apocalipsa 2:17) a fost inspirat de schimbarea de nume a singurei instituții adventiste de învățământ superior din România. Invitatul special al acestui eveniment a fost pastorul Oliver Glanz, doctor în teologie și profesor la Universitatea Andrews din SUA.

„Sunt aici pentru prima dată și încep să înțeleg cultura, dinamica, gustul și muzica acestui loc. Cred că este un loc unde oamenii pot vorbi despre cine sunt și prin ce trec, și cred că este foarte important acest lucru. Avem nevoie de locuri ca acesta, unde oamenii își pot deschide sufletul într-un mediu sigur, unde știu că nu sunt judecați, ci primesc ajutor și încurajare. A fost o experiență frumoasă. De asemenea, Sabatul în biserică... Este mult talent în locul acesta! Aproape toți știu să cânte la pian, la flaut, la vioară sau la clopote și vocal. A fost foarte frumos. Mi-a amintit de vremurile mele bune și m-am bucurat.” (dr. Oliver Glanz, profesor la Universitatea Andrews din SUA)

Într-o atmosferă spirituală și distinsă, plină de entuziasm tineresc, participanții la eveniment s-au bucurat de ocaziile de închinare, de momentele inedite pregătite de organizatori sau de activitățile interesante. Întâlnirea a început vineri seara cu un serviciu divin în care cel mai important moment a fost o dezbatere ce a avut în atenție aspectele care îi influențează cel mai mult pe tineri în formarea caracterului. Apoi a urmat

o întâlnire de cunoaștere cu invitatul special într-un cadru de părtășie. Sâmbătă au fost multe ocazii de închinare, precum și activități pregătite cu multă responsabilitate și dăruire de tinerii și profesorii din campus. Dintre acestea amintim momentele de închinare, seminarul prezentat de Oliver Glanz, turul de campus, concertul de după-amiază, închiderea Sabatului sau focul de tabără. De asemenea, cei prezenți s-au bucurat de o muzică de calitate interpretată de Corul și Orchestra de clopote ale Universității Adventus, precum și de alte formații corale sau instrumentale. În ultima zi a evenimentului s-au desfășurat mai multe activități recreative. Împlinirea și satisfacția celor care au participat la acest eveniment s-au văzut pe multe fețe și au fost exprimate prin cuvinte de apreciere:

„Îmi place foarte mult atmosfera și programul. Oamenii sunt primitori și prietenoși. Îmi plac foarte mult copiii și mi-aș dori să studiez în domeniul științelor educației, de ce nu, chiar în acest campus.” (Sara Burdului, elevă în clasa a IX-a, Piatra Neamț)

„În ultimii trei ani am participat la fiecare ediție a acestui eveniment. Locul acesta îmi place foarte mult, iar ceea ce s-a prezentat în această dimineață a fost un plus pentru mine din punct de vedere spiritual. Consider că acest loc este binecuvântat cu prezența lui Dumnezeu, iar Universitatea Adventus se bucură de un mare privilegiu, fiind singura universitate adventistă din România.” (Robert Măimăscu, elev în clasa a XI-a, Fitionești, Vrancea)

„Am venit la acest eveniment din Belgia și am rămas foarte încântată de programul de astăzi și de cuvintele fratelui Oliver. Ne-a prezentat un mesaj care a avut impact asupra mea. Mi-a plăcut că este o

biserică plină de tineri și asta m-a făcut să mă simt foarte bine. Acum sunt în clasa a XII-a și mă gândesc să vin aici să mă înscriu la Școala Postliceală Sanitară „Dr. Luca”. Îmi doresc foarte mult să fiu aici, pentru că este un anturaj creștin și o altă lume față de ceea ce este în afara campusului.” (Alina Mihalaș, elevă clasa a XII-a, Bruxelles, Belgia)

„Este un loc care îmi place foarte mult. Am mai fost o dată, mi-a plăcut și atunci m-am hotărât să studiez în acest campus. Pe atunci eram în clasa a IX-a, iar de atunci opțiunile mele nu s-au schimbat și cred că vor rămâne la fel și în viitor. La anul voi fi în clasa a XII-a și apoi, cu ajutorul Domnului, îmi doresc să vin aici să studiez la programul de studii Teologie adventistă pastorală.” (Daniel Foldvari, elev clasa a XI-a, Cluj Napoca)

Așa cum s-a întâmplat în ultimii doi ani, la organizarea acestui eveniment s-au implicat atât studenții Universității Adventus, cât și elevii Școlii Postliceale Sanitare „Dr. Luca” din Cernica. Iar atunci când responsabilitățile sunt împărțite, bucuria lucrului bine făcut până la capăt nu poate decât să aducă împlinire și unitate.

„Mă bucur foarte mult că am ocazia să studiez aici, la Universitatea Adventus, și mă bucur și mai mult când pot să fiu de ajutor. A fost o ocazie când am putut să ofer o mână de ajutor și am acceptat cu plăcere. Mai mult decât ceea ce am putut să fac pentru acest eveniment și pentru vizitatori a fost o ocazie când am putut să înțeleg în sfârșit ce înseamnă un nume nou.” (Alina Fandarac, studentă anul II, Pedagogia Învățământului Primar și Preșcolar)

„La început nu m-am așteptat să fie atât de multă muncă. Destul de stresant, dar în același timp a fost și frumos. Am avut ocazia să-mi revăd anumiți prieteni din diferite licee și să discutăm mai mult timp. Este un eveniment când ne întâlnim, auzim mesaje deosebite pentru tineri și putem socializa.” (Elisei Florea, student anul I, Teologie adventistă pastorală)

„La Zilele Universității sunt lucruri care se repetă și lucruri noi. De exemplu, muzica este întotdeauna prezentă, dar niciodată nu este aceeași. De fiecare da-

tă, invitatul dă o culoare specială evenimentului, iar invitatul de anul acesta a adus ceva cu totul deosebit, având în atenție Vechiul Testament, domeniul său de specializare, în sensul că a căutat să se adreseze tinerilor și chiar adolescenților din perspectiva căutării sensului vieții. De asemenea, a îmbinat foarte bine specializarea și câmpul lui de studiu, Vechiul Testament și experiența proprie.” (lect. univ. dr. Laurențiu Moț, decan, Universitatea Adventus)

„În general, actul medical creează teamă și curiozitate. De aceea, am zis să spargem un pic elementul teamă și pe cel al curiozității și să le arătăm celor care ne vizitează că acele instrumente care sunt percepute de publicul larg ca mijloace de tortură pot fi «domesticite» de niște elevi ai școlii sanitare. Vizitatorii noștri au fost entuziași și sperăm că își vor dori fiecare să poată lucra cu aceste instrumente medicale pe care noi le-am prezentat, iar de nu, sperăm să intre cu mai puțină teamă într-un cabinet medical.” (asist. med. Ramona Costea, profesor de nursing, Școala Postliceală Sanitară „Dr. Luca” din Cernica)

Zilele Universității Adventus constituie ultimul eveniment important înainte de festivitatea de absolvire și închiderea anului universitar. Chiar dacă această întâlnire este organizată cu prioritate pentru tinerii care doresc sau se gândesc să studieze la Universitatea Adventus sau la Școala Postliceală Sanitară, este bine-venit orice tânăr sau tânără care dorește să-L cunoască mai bine pe Domnul Isus Hristos și este interesat sau interesată să înțeleagă care este planul lui Dumnezeu pentru el sau ea. Evenimentul Zilele Universității Adventus 2019 va fi organizat în perioada 10-12 mai. Pe cei care vor să fie în campus la acest eveniment și au o diplomă de bacalaureat îi invităm să se înscrie la sesiunile de admitere organizate în perioadele 9-16 iulie și 10-17 septembrie 2019. ■

Emanuel Sălăgean este șef birou promovare, Universitatea Adventus.

23 MAI 2018 – 100 DE ANI PENTRU ROMÂNIA, 100 DE ANI PENTRU ADRA, SĂRBĂTORIȚI PRIN A ZECEA INTERVENȚIE UMANITARĂ DE SOLIDARITATE INTERNAȚIONALĂ CU REFUGIAȚII

În perioada 28 aprilie–10 mai 2018, s-a desfășurat a zecea intervenție umanitară de solidaritate internațională cu refugiații în cadrul proiectului ADRA „Speranță pentru imigranți”, în Erbil, Irak, cu sprijinul a 20 de voluntari ADRA România, care au oferit asistență medicală, psihologică și educațională în cadrul singurului spital ADRA, într-o regiune cu 100 000 de refugiați.

https://www.youtube.com/watch?v=VdV6kEhgx_A

După intervenția umanitară a echipei ADRA România de la începutul lunii noiembrie 2017, situația întâlnită în Irak a determinat voluntarii să se reîntoarcă în tabăra de refugiați Hasan Sham U2, situată la 20 de kilometri de orașul Mosul, pentru a-i sprijini pe cei găzduiți și adăpostiți pentru o perioadă din calea războiului. Pe lângă asistența medicală și psihologică, au fost realizate activități educaționale în funcție de vârsta și genul participanților. Copiii și tinerii participanți la activități s-au bucurat de lucruri noi, activități specifice taberelor.

Dincolo de barierele lingvistice și culturale, refugiații asistați și voluntarii ADRA România din cea de-a zecea intervenție umanitară de solidaritate internațională cu refugiații transmit împreună câteva dintre lecțiile marii uniri:

- ♦ prietenia și amabilitatea nu țin de culoarea pielii, ci ele izvorăsc dintr-o inimă plină de bunătate;
- ♦ nu îți trebuie mult din punct de vedere material ca să fii fericit, ci poți să te bucuri de lucrurile mici pe care le primești în viață;
- ♦ atunci când ai impresia că ai ajuns la capăt, trebuie să continui să lupti pentru visul tău și,
- ♦ chiar dacă este greu, nu trebuie să abandonezi niciodată lupta pentru un viitor mai bun și mai frumos.

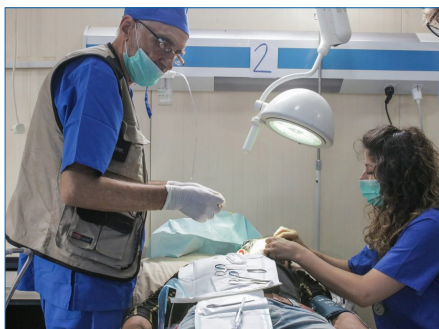
Una dintre nevoile sesizate cu ocazia primei intervenții umanitare ADRA România de solidaritate cu refugiații din Irak a fost lipsa accesului la cărți a refugiaților și dorința acestora de a-și continua educația. În perioada dintre cele două intervenții umanitare, voluntarii ADRA România, sensibilizați de nevoia educațională a copiilor, au colectat cărți primite ca donație, înființând, în timpul deplasării din noiembrie 2017, o bibliotecă cu aproximativ 300 de cărți. Și în această ocazie, a fost completat necesarul de cărți al bibliotecii înființate în tabăra de refugiați.

„Acest proiect are un loc special în inima mea, atât prin acțiunile realizate, cât și prin persoanele care se implică, dând la o parte prejudecăți și punând deoparte din timpul lor pentru această activitate. O echipă de 20 de voluntari ADRA, printre care și cadre medicale de diverse specializări, ne-am deplasat pentru a treia oară în tabăra de refugiați Hasan Sham. Chiar dacă drumul este lung, atunci când ajungem în tabără, căldura cu care suntem primiți ne umple inima. Zâmbetele copiilor, recunoștința tinerilor care descoperă lucruri noi prin intermediul instructorilor specializați în multiplele tabere de copii și tineri din România, îmbrățișările calde ale pacienților care tocmai au scăpat de o durere sau de o povară sufletească, toate acestea fac proiectul ADRA „Speranță pentru imigranți” o sursă de motivație și bucurie interioară.

Am sărbătorit, departe de România, dar aproape de oameni, 100 de ani pentru România, 100 de ani pentru ADRA, culegând sute de zâmbete de pe fețele refugiaților din Irak pe care i-am slujit... românește”, a declarat Mihai Brașov, asistent manager voluntar, coordonator proiect ADRA „Speranță pentru imigranți”.

„Am fost primiți cu mult entuziasm și deschidere atât de către personalul medical, cât și de copiii care ne-au

înconjurat, dornici să ne cunoască și să se implice în activitățile propuse. Zâmbetele largi și strângerile de mână ne-au convins că suntem în locul în care este nevoie de noi. Ne dorim din toată inima ca implicarea noastră să aducă speranță și pe aceste meleaguri. Intervențiile medicale pentru cele câteva sute de beneficiari din această perioadă, unele desfășurate cu dovezi clare ale Providenței, zâmbetele apărute pe fețele triste ale copiilor și determinarea voluntarilor de a repeta acest tip de experiență sunt argumente pentru o misiune împlinită cu succes”, a declarat pastorul Robert Mandache, voluntar ADRA România și secretar executiv al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea – Conferința Muntenia.

„Soare puternic, zâmbete împletite cu îmbrățișări, suferință purtată cu demnitate, visuri năruite și speranțe care încep să prindă aripi... Așa aș defini experiența pe care am trăit-o câteva zile, împreună cu alți 19 voluntari din România, în tabăra de refugiați Hasan Sham, din Irak. Pentru mine personal, a fost un proiect cu mari provocări, dar în același timp cu lecții prețioase de viață învățate. Dragostea adevărată are capacitatea de a trece dincolo de granițele impuse de oameni, iar sentimentul că am reușit să aducem un strop de bucurie celor pentru care am lucrat mi-a dat împlinire și un nou sens în lucrarea pentru oameni. Nu voi uita niciodată ochii copiilor nevinovați din tabăra de

refugiați, lacrimile văduvelor de război sau întrebările fără răspuns întipărite pe chipul bărbaților care și-au pierdut casele și, odată cu ele, identitatea și sensul”, a declarat Gabriela Istrate, asistent social și coordonator proiecte ADRA în zona Moldova și Bucovina.

Rădăcinile ADRA se împletesc în timp cu cele ale Marii Uniri.

Marea Unire din 1918 a fost procesul istoric în urma căruia toate provinciile istorice locuite de români s-au unit în cuprinsul aceluiași stat național, formând România Mare, sau România Interbelică, cea mai mare extindere teritorială din istoria României.

Istoria ADRA este bogată în mărturia unei biserici motivate încă de la începuturile ei de iubirea pentru oameni. Într-un cuvânt, rădăcinile agenției pot fi urmărite în timp până în anul 1918, când Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea la nivel mondial a strâns fonduri pentru ajutorarea europenilor afectați de Primul Război Mondial.

Agencia Adventistă pentru Dezvoltare, Refacere și Ajutor – ADRA România, prin proiectul „Speranță pentru imigranți”, recunoaște umanitatea în această criză a refugiaților, cât și valoarea fiecărui om implicat. Prin faptul că drepturile omului sunt respectate și se acționează cu compasiune, se transmite un mesaj clar, puternic, pe parcursul acestei situații complexe și fragile. Prin activitățile sale specifice, ADRA dorește minimalizarea impactului acestei situații copleșitoare și de nesuportat pentru cât mai mulți bărbați, femei și copii.

Mai multe imagini despre a zecea intervenție umanitară ADRA România de solidaritate internațională cu refugiații puteți vizualiza pe pagina Facebook:

https://www.facebook.com/pg/adra.romania/photos/?tab=album&album_id=10155763671487029

https://www.facebook.com/pg/adra.romania/photos/?tab=album&album_id=10155754313632029

https://www.facebook.com/pg/adra.romania/photos/?tab=album&album_id=10155751960867029

Agencia Adventistă pentru Dezvoltare, Refacere și Ajutor – ADRA România face parte din rețeaua ADRA Internațional, una dintre cele mai răspândite organizații nonguvernamentale din lume, fiind activă în 139 de țări și conducându-se după o filosofie care îmbină compasiunea cu spiritul practic, adresându-se oamenilor în nevoie, fără să facă deosebiri de ordin rasial, etnic, politic sau religios. ADRA România urmărește îmbunătățirea calității vieții pentru cei în nevoie și investește în potențialul oamenilor, prin inițiative de dezvoltare comunitară, axându-se pe cinci direcții principale: dezvoltare economică, educație și sănătate de bază, lupta împotriva violenței în familie, asistarea victimelor dezastrelor naturale și asistarea categoriilor sociale defavorizate, conducându-se după mottoul: „Schimbă o viață și vei schimba lumea!” ■

LA ODIHNĂ

BOIA LUJZA

Ancorată în Hristos și cu speranța învierii în suflet, Lujza Boia a adormit în Domnul în data de 18 martie 2018. S-a născut la 2 septembrie 1932, în localitatea Cluj Napoca, în familia Kiss. La o vârstă fragedă a primit adevărul Evangheliei și la 15 ani a încheiat legământul cu Isus prin botez. Domnul i l-a oferit ca soț pe pastorul Grigore Boia, alături de care, timp de 56 de ani, a experimentat binecuvântarea și conducerea Celui Atotputernic. Dumnezeu a binecuvântat căsnicia lor cu patru copii: Tibor, Arthur, Edmund și Claudiu, care au fost crescuți cu iubire exemplară, în perspectiva mântuirii.

Viața ei a fost una de slujire încă din copilărie. I-a plăcut muzica, a înființat și a dirijat coruri formate din adulți și juniori, a slujit alături de soțul ei în păstoria frăției din districtele repartizate. Îi plăcea să viziteze bolnavii și să se îngrijească de nevoile lor. Cei care au cunoscut-o nu vor uita ospitalitatea, dragostea ei necondiționată, grija ei pentru binele altora.

În zilele de suferință a manifestat răbdare, știind că Răscumpărătorul ei este viu și în El are viața asigurată. În-mormântarea a avut loc pe data de 1 aprilie, în cimitirul municipal din Târgu-Mureș. Familia îndoliată, corpul pastoral, rude și o mulțime impresionantă au condus-o la locul de odihnă unde, împreună cu soțul ei, așteaptă revenirea Domnului.

Cuvintele Scripturii ne oferă mângâiere: „Domnul este aproape!” (Filipeni 4:5); „Vino, Doamne Isuse!” (Apocalipsa 22:20)

A consemnat **Csabai Gyula László**,
pastor, Conferința Transilvania de Sud.

IULIAN COCA

În dimineața zilei de 8 februarie 2018, Iulian Coca, în vârstă de 78 ani, a trecut la odihnă după o viață de servire devotată lui Dumnezeu și semenilor săi. S-a născut la 19 iulie 1940, în orașul Cernavodă, jud. Constanța, în familia lui Ștefan Coca din Turnu Măgurele. Copilăria și-a petrecut-o pe la bunici, alături de sora lui, deoarece mama lui a murit când avea vârsta de patru ani. Școala generală a încheiat-o în Cernavodă, iar Școala Tehnică în orașul Medgidia, după care a lucrat la Fabrica de Șuruburi Saligny.

În anul 1989, a fost vizitat de fratele Ionel Jarnea, din Fetești. În timpul acestei vizite a primit o Biblie, vorbindu-i-se despre Dumnezeu. A primit cu bucurie mesajul și,

în același an, a participat la înființarea Bisericii Adventiste din Cernavodă. Primește botezul în anul 1999, în apele Dunării, prin pastorul Edmond Constantinescu. De atunci a fost membru activ în cadrul bisericii, mai târziu devenind prezbiter al comunității, sub îndrumarea pastorului Mărgărit Banu. Se căsătorește în anul 1965, în Cernavodă, cu Virginia și au împreună doi copii.

În 1999 cumpără o casă pentru biserica din Cernavodă și, lucrând la reparația clădirii, suferă un infarct miocardic acut, iar în 2004 face un atac vascular cerebral, care îi destabilizează sănătatea. În tot acest timp nu a încetat să vină la biserică, să țină predici și să ofere hrană spirituală. În dimineața zilei de 8 februarie 2018, încheie alergarea pe pământ, așteptând cununa pe care o va da Judecătorul cel drept.

A consemnat **Daniel Florea**, pastor, Medgidia.

NICOLAE ENACHE

Cel ce a purtat timp de 86 de ani numele de Nicolae Enache a văzut lumina zilei pe 9 martie 1932, în localitatea I.L. Caragiale, jud. Dâmbovița. Traversează alături de fratele său mai mic, Nelu, o copilărie plină de lipsurile și greutățile de dinaintea celui de-al Doilea Război Mondial. Dar Dumnezeu schimbă traiectul vieții sale prin faptul că mama sa, atașându-se bisericii adventiste din Moreni, începe să le dea copiilor săi o educație nouă. În august 1950 se botează în credința adventistă prin actul cultic oficiat de pastorul Stelian Mândoianu. Pe 26 aprilie 1953 se căsătorește cu Georgeta Țiplea, conviețuind împreună 65 de ani. Noi responsabilități se adună în patrimoniul familiei și, rând pe rând, odraslele încep să umple casa: Gabriela, Luminița, Daniela, Crenguța și mezinul familiei, Cristian.

L-a iubit pe Dumnezeu, a iubit biserica, și-a iubit frații și surorile, i-a plăcut perfecțiunea și frumosul, fiind mereu prezent în orice activitate. A activat în comitetul bisericii ca prezbiter și prim-diacon. Ne-a lăsat în urmă exemplul caracterului său deosebit, având dictonul: „Tot ce facem, să începem și să terminăm cu dragoste!” După o scurtă, dar grea suferință, și-a încheiat alergarea pe data de 10 februarie 2018, cu speranța în apropiata întâlnire cu scumpul său Mântuitor și cu cei dragi. Serviciul divin de înmormântare a fost oficiat de pastorii Laurențiu Matei, Paulin Micu și Liviu Dumitrașcu.

A consemnat **Gabriela Enache**, fiică.

ATENȚIE! CINEVA ESTE NECURAT ÎNTRE NOI!

Și era o femeie care de doisprezece ani avea o scurgere de sânge; ea își cheltuisese toată averea cu doctorii, fără s-o fi putut vindeca vreunul. Ea s-a apropiat pe dinapoi și s-a atins de poala hainei lui Isus. Îndată, scurgerea de sânge s-a oprit. Și Isus a zis: „Cine s-a atins de Mine?” Fiindcă toți tăgăduiau, Petru și cei ce erau cu El au zis: „Învățătorule, noroadale Te împresoară și Te îmbulzesc, și mai întrebi: «Cine s-a atins de Mine?»” Dar Isus a răspuns: „S-a atins cineva de Mine, căci am simțit că a ieșit din Mine o putere.” Femeia, când s-a văzut dată de gol, a venit tremurând, s-a aruncat jos înaintea Lui și a spus în fața întregului norod din ce pricină se atinsese de El și cum fusese vindecată numaiedecât. Isus i-a zis: „Îndrăznește, fiică; credința ta te-a mântuit. Du-te în pace.”

(Luca 8:43-48, vezi și Marcu 5:25-34)

Intre noi, este cineva care nu este sănătos. Este aici în mulțime. Diagnosticul este pus fără ezitare: are virusul Ebola. La început febră, apoi apar dureri musculare, apoi sângerare. Sângerarea asociată cu febră este o boală mortală, contagioasă în proporție de 90%.

Dacă propozițiile de mai sus s-ar spune la anunțuri, în scurt timp sala s-ar goli, pentru că din cauza unui necurat și ceilalți devin necurați. Ne este frică de contaminare, vrem să rămânem curați.

Și ea era necurată de 12 ani. N-a spus nimănui, dar toți îi știau secretul. Necurăția este subiect tabu. Nu vorbim despre ea, nu trebuie soluționată, trebuie doar să păstrăm distanța. Potrivit reglementării clare a legii, nu este compatibilă cu comunitatea, cu serviciul divin, cu relațiile personale. Este necurată, este fără speranță.

Cea mai mare provocare din această povestire este să ne găsim locul și să găsim locul altora: Isus, mulțimea curată

din jurul Lui, respectiv grupa femeii *necurate*. Unde sunt eu, unde sunt ceilalți, unde este biserica?

Isus S-a abătut din drum

Isus este pe drum, între oameni, nu în sinagogă. Mergea și acolo, dar cea mai mare parte a timpului o petrecea acolo unde erau oamenii: pe mal, în oraș, pe stradă, pe munte, pe câmp, la petreceri. Vorbește cu ei, îi învață, apoi pleacă să vindece pe cineva. Ucenicii sunt entuziasmați pentru că acum merge acasă la un conducător. Până acum, din partea conducătorilor evrei a primit doar critici și comentarii. A venit momentul de cotitură. Dacă ajunge la timp și dacă-l vindecă, va fi o știre de senzație, o realizare!

Iair este pe genunchi, la picioarele lui Isus. Este o imagine minunată pentru Petru, Iuda și pentru ceilalți. Evident că după aceasta vine etapa aprecierii, iar ucenicii vor apă-

rea în altă lumină. Ne place când suntem apreciați, dacă suntem remarcați în urma faptelor noastre, dacă ajutăm oameni importanți și ei se simt îndatorați față de noi.

Este de apreciat că, în acest caz, Isus Se oprește și Se abate din drum. „Hristos cunoștea fiecare gând din mintea ei și Își îndrepta pașii către locul în care se afla ea. El Și-a dat seama de marea ei nevoie și o ajuta să-și exercite credința.” (*Divina vindecare*, p. 36)

Doar El auzea strigătul tăcut al femeii, doar El a observat durerea fără speranță din ochii ei, a văzut cum credința ei plâpândă caută un sprijin. De aceea, pentru ea, cea necurată, S-a abătut din drum, Și-a schimbat agenda. Pentru un singur om în nevoie, fără semnificație deosebită, marginalizat, necurat, El S-a abătut de la proiectul Iair, de o importanță și un ecou extraordinare.

Ai timp pentru acel om singur?

Am citit despre un bătrân care, plimbându-se pe malul mării, arunca stele de mare înapoi în apă. Un băiat l-a oprit: „Ce rost are? Nu poți să le salvezi pe toate.” Din perspectiva tuturor este nesemnificativ. După ce a mai aruncat una în apă, a zis: „Pentru aceasta înseamnă totul.”

Aceasta este slujirea lui Isus. Este slujirea bisericii. Ne plac proiectele de tip Iair, pentru că sunt de anvergură, au valoare informativă, pun în mișcare oameni importanți. Dar oare va învia fiica lui Iair dacă fugim în grabă pe lângă cei necurați?

Nu ajunge ca biserica să strige: „Vino așa cum ești!”, în timp ce merge mai departe în grabă. Trebuie să se abată din drum (cititorul să nu creadă că este vorba de calea principilor!), trebuie să se oprească din treaba urgentă, trebuie să întrerupă acțiunile de salvare a lumii și de soluționare a conflictelor și trebuie să meargă la cei necurați din mulțime, la cei în nevoie. Trebuie să meargă acolo unde sunt ei, pentru că ei nu au putere și curaj să vină acolo unde suntem noi. Trebuie să ducem acolo atingerea vindecătoare a lui Isus.

Ai timp pentru acel om singur? Te oprești pentru el? Îi auzi glasul? Observi în ochii lui strigătul după ajutor?

„Dacă am lucra pentru cei din orașe așa cum dorește Dumnezeu, atunci rezultatul ar fi începutul unei mișcări puternice, nemaivăzute” (*Medical Ministry*, p. 304 – citat de Ted Wilson: Săptămâna de Rugăciune 2014, p. 4).

Femeia care a pus deoparte rușinea

Avea între 24 și 28 de ani. Suferea de 12 ani. Era bolnavă, avea probleme financiare (a cheltuit tot), probleme relaționale, de familie, sociale, chiar probleme cu viața de credință. Mai erau și rușinea, secretele pe care îi era frică de faptul că toți le știau. Ce anume poate ajuta? Ne gândim la multe lucruri: adevărul, un ritual, o faptă, un ordin liturgic, muzică potrivită, o comunitate mai bună...

„Mulți păstrează credința doar ca o opinie personală.” (*Divina vindecare*, p. 38), dar nu este așa, ci este o încredere

de copil, o întâlnire personală cu Isus. Aici este vindecarea.

Boala poate fi ținută în secret, putem să ne amăgim că nimeni nu știe, nu se vede pe fața noastră, dar vindecarea nu se poate ascunde. Isus Se oprește și azi și spune cu voce tare, proclamativ: „*Credința* ta te-a vindecat.” Nu atingerea, nu colțul hainei, nu o faptă sfântă, nu câștigarea unei dispute bisericești – ci *credința* ta. Nu se poate ascunde acest lucru. Acum mărturisește pentru prima dată: ea era cea necurată – ea a cerut puterea. Această femeie își pune jos povara, rușinea pentru totdeauna. Sufletul ei este vindecat.

Vino și tu așa cum ești! În timp ce mergem la alții, nu putem rămâne fără putere. Nu este altă soluție pentru slăbiciunea noastră decât Isus, Cel de la care provine puterea.

Gloata curată – aproape, și totuși departe de Isus

Erau aproape de Isus, auzeau cuvintele Lui, au preluat scopurile Lui. Aveau planuri mari cu Isus, Îl urmau cu entuziasm. Erau oameni importanți, care se grăbeau mereu și acum. Planuri, programe, știri, a fi acolo unde se întâmplă ceva... Oameni curați, care păzesc curăția, adevărul curat. Dacă este nevoie, vor apăra adevărul și cu voce tare, vor milita pentru el. Vor să-L îndrume și pe Isus. Isuse, nu vezi, nu înțelegi, mulțimea te împulzește. Du-te, nu te opri, nu avem timp! Vino, căci avem un plan cu Tine! Nu ne putem opri pentru oamenii de rând, nu putem schimba pentru noi programul bisericii, pentru că noi suntem curați, suntem oameni importanți.

Femeia era departe și era necurată; mulțimea gălăgioasă era aproape de Isus. Ellen G. White spune că mulțimea gălăgioasă nu a primit putere de viață de la Isus. Nici Petru, nici Ioan, nici Iuda. Nici cei 70 de ucenici. Nici teologii. Nici conducătorii. „Însă femeia suferindă, care L-a atins cu credință, a primit vindecare. (*Idem*, p. 38)

Mulțimea dorea să-L țină pe Isus în stradă. Mulțimea curată a blocat drumul către Isus. Mulțimea curată nu a văzut suferința, nu a auzit glasul mut al strigătului după ajutor. Pentru cei curați, niciodată nu este important omul, ci cauza. Pentru cei din mulțime este bine dacă pot atinge mulți oameni, dacă privesc și se minunează. Pentru un om nu este timp, omul nu este o valoare. Cei curați sunt lângă Isus și nu se întâlnesc cu puterea Lui vindecătoare. Cei curați nu pot spune: „Vino așa cum ești!” Cei *curați* nu vor să se amestece cu cei *necurați*.

Unde sunt eu; unde este biserica?

De partea lui Isus, în mulțimea celor curați sau a celor necurați? ■

Dr. **Ösz Farkas Ernő** este pastor și președinte Conferința Duna, Ungaria.

SFÂRȘITUL LUMII ÎN LUMINA BIBLIEI ȘI A ȘTIINȚEI

Indată după aceea, Isus a silit pe ucenicii Săi să intre în corabie și să treacă înaintea Lui de partea cealaltă, până va da drumul noroadelor.” (Matei 14:22)

Acest verset biblic este deosebit de sugestiv pentru tematica acestui articol. Este vorba de o călătorie pe mare la porunca Domnului Isus Hristos, Cel coborât din cer pe acest mal al existenței noastre. El dă startul pentru corabia ucenicilor – o miniatură a bisericii Sale dintotdeauna – pentru a călători pe mare până la malul celălalt. Cu aceasta, Mântuitorul ne asigură că există un DIN-COLO, o Împărăție a lui Dumnezeu. E adevărat că ea este dincolo de ceea ce putem vedea, chiar

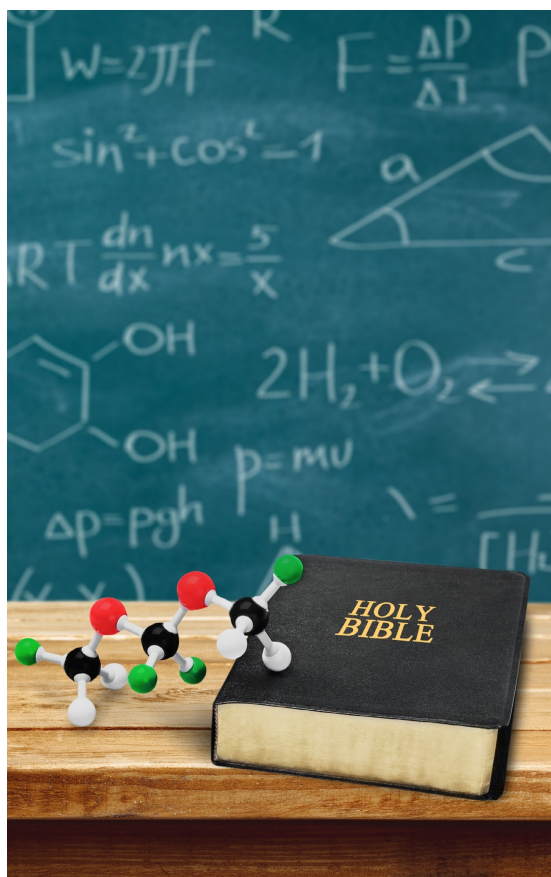
dincolo de ceea ce ne putem imagina, dar certitudinea absolută a acestei realități este garantată de Însuși Isus Hristos, Cel venit de acolo. De aceea S-a făcut pentru noi CALE, ADEVĂR ȘI VIAȚĂ, pentru a face posibilă întoarcerea noastră Acasă.

În marină există o cutumă. Dacă un vas urmează să intre în port, manevrele necesare nu sunt efectuate de echipajul vasului respectiv, ci de personalul specializat al portului. De aceea vasul străin se oprește în larg și așteaptă sosirea grupului de specialiști. La sosirea lor are loc o mică festivitate de bun venit, iar apoi comanda se predă gazdelor. Împărăția cerului, destinația finală a bisericii, și-a trimis reprezentantul cel mai competent, pe Fiul lui Dumnezeu, să conducă vasul bisericii nu doar pe distanța de câteva mile până în port, ci până pe malul acesta al existenței. El cunoaște tot drumul, El cunoaște toate pericolele și are toate soluțiile salvatoare pentru toate împrejurările. Tot El a promis bisericii Sale: „Iată Eu sunt cu voi în toate zilele până la sfârșitul veacului!” (Matei 28:20)

Ambele versete menționate conțin un mesaj extraordinar de încurajator cu privire la destinul și destinația noastră. Ne aflăm cu toții într-o călătorie care începe în clipa nașterii noastre și se întrerupe atunci când ne întoarcem în țărână. Oamenii care cred în Dumnezeu consideră că aducerea noastră la existență nu are loc doar datorită legilor naturii. Călătoria ucenicilor pe mare a fost la porunca Domnului. În mod asemănător, atât universul, cât și fiecare dintre noi am pornit pe marea existenței tot datorită voinței Creatorului. El a vrut și noi ne-am născut.

În ultima vreme, de când dispun de instrumente adecvate, foarte performante în vederea cercetării, oamenii de știință încearcă să explice originea universului. Dar în această explorare a trecutului îndepărtat, ei se lovesc atât de bariera timpului, cât și a spațiului. Mijloacele de observație pătrund numai până la Bariera Planck, care, după aprecierea lor, se află la 13,799 miliarde de ani-lumină. Dincolo de această barieră se află originea despre care nu se mai știe nimic dacă rămânem în domeniul științei empirice. Ipoteza împărțită de lumea

MÂNTUITORUL NE ASIGURĂ CĂ EXISTĂ UN DINCOLO, O ÎMPĂRĂȚIE A LUI DUMNEZEU. CERTITUDINEA ABSOLUTĂ A ACESTEI REALITĂȚI ESTE GARANTATĂ DE ÎNSUȘI ISUS HRISTOS, CEL VENIT DE ACOLO. DE ACEEA S-A FĂCUT PENTRU NOI CALE, ADEVĂR ȘI VIAȚĂ, PENTRU A FACE POSIBILĂ ÎNTOARCEREA NOASTRĂ ACASĂ.

științifică este că universul a venit la existență din nimic. Revelația biblică însă combate o asemenea absurditate, împărtășindu-ne faptul că nașterea universului se datorează într-adevăr unei cauze, care este voința lui Dumnezeu.

Ne-am fi așteptat ca Biblia să se vadă obligată să renunțe la foarte multe descoperiri care vin din partea lui Dumnezeu și să accepte la fiecare fază a progresului științific concluziile acesteia. Dar Biblia a rămas, așa cum citeam într-o carte, „în rigiditatea ei”. Pe de altă parte, constatăm că știința este cea care a preluat concepte biblice pe care le combătea atât de vehement înainte. Așa stau lucrurile cu conceptele „începutul și sfârșitul lumii noastre”. Doar cu câteva decenii în urmă, știința și filozofia susțineau veșnicia universului. În același timp și dintotdeauna de când există ea, mărturia Bibliei era următoarea: a fost un început și va fi un sfârșit.

În anii comunismului se popularizau fel de fel de cărți în numele științei, menite nu doar să combată afirmațiile biblice, ci chiar să le ridiculizeze. Îmi amintesc de o carte explicativă cu titlul: *Profesorul știe tot*, care făcea parte din serialul Editurii „Știința învinge”, scrisă cu un ton de superioritate absolută față de Biblie, care era considerată un produs al ignoranței și al misticismului.

De curând am citit o carte foarte interesantă *Dumnezeu și fizica modernă*, de Paul Davies. Deși nu este religios, autorul admite că, din punct de vedere științific, poate fi inclusă și ipoteza lui Dumnezeu ca fiind cauza originii universului. Oricum, azi și gândirea științifică admite ideea unui început și a unui sfârșit, admite că factorul care a provocat transformarea nimicului în ceva este o singularitate, în termenii noștri, un miracol, care se produce întotdeauna numai la intervenția supranaturalului. Minunea atestă existența realității supranaturale. Revenind la tabloul alegoric al călătoriei pe mare, fiecare dintre noi avem un început și un sfârșit ale călătoriei, un punct de pornire și o țintă finală, după voința și planul Aceluia care este Originatorul oricărei existențe. Aceasta este călătoria noastră ca indivizi și colectivitate. Tot ce a avut un început va avea și un sfârșit. Planeta noastră, pe care un astronaut o compara – privită din perspectivă cosmică – cu o lacrimă albastră, contrastând cu fundalul închis al Universului, este un alt loc în care Dumnezeu a făcut să apară minunea vieții și a conștiinței. Dar tot aici a avut loc și cea mai cumplită dramă a Universului. Unii dintre locuitorii acestei planete vor trăi experiența unei ajungeri la malul celălalt, semnificând reîntrirea călătorilor în slava veșniciei.

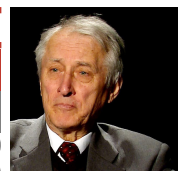
Pământul nostru poartă pe spinarea lui peste 7,615 miliarde de locuitori. Sfârșitul istoriei aduce rezolvare pentru tragedii individuale și colective pentru cei care sunt în viață și pentru cei care s-au prefăcut în țărână, și anume într-o zi plină de glorie pe care Biblia o numește „ziua de apoi”. Tot ce este în univers are scop, inclusiv ființa noastră. Dar acest scop va deveni evident tot la sfârșitul acestei istorii.

De fapt, perspectiva Bibliei în legătură cu finalizarea istoriei noastre include o nouă creație, care pentru ființele omenești va fi învierea, începutul unei alte vieți.

M-a impresionat cartea unui fizician, Frank Tipler, din America, cu titlul *Fizica nemuririi*. El nu este creștin, dar calculele matematice și raționamentul științific l-au condus la ideea că trebuie să fie posibilă învierea din morți, indiferent care este stadiul de descompunere la care a ajuns corpul uman. Esența nu este acest suport material al ființei, care este trupul, ci cartea vieții, adică memoria care păstrează identitatea persoanei și datele parcursului întregii vieți. El spune că, odată ce știința va ajunge la stadiul de dezvoltare corespunzător, va fi capabilă să reconstituie o ființă omenească pe baza informațiilor care au existat inițial în gene, la care apoi s-au adăugat altele pe parcursul vieții și au format identitatea persoanei. Dar, spune tot el, pentru aceasta ar fi necesară o cantitate de energie aproape infinit de mare. Observăm că este interesat de o temă biblică, combătută cu aroganță de știință. Admite deci că este posibilă învierea, dar, după părerea lui, peste un timp și cu folosirea unei energii aproape infinite. Altfel exprimat, condiția ar fi atotputernicia, la care rasa umană nu va ajunge în niciun chip, indiferent de nivelul de dezvoltare al cunoștințelor sale. Suntem limitați în toate capacitățile noastre în mod structural, ontologic. Aici avem de-a face cu un adevăr revelat de Biblie, pus față în față cu o descoperire a omului de știință. Știința este o formă de cunoaștere prin metode empirice, iar credința este o formă de cunoaștere prin revelație.

Este uimitor că nu numai în privința începutului existenței rezonează știința cu dezvăluirile Bibliei, ci și în legătură cu sfârșitul colectiv al acestei călătorii. Nu este vorba doar de sfârșitul individual, ci de finalul civilizației, al întregii omeniri, finalul istoriei. Un fapt este sigur: că azi

**SEMNELE
TIMPULUI
FORRAI
LAZAR**

**COMUNITATEA
ȘTIINȚIFICĂ A DE-
VENIT VESTITORUL
SFÂRȘITULUI, UN
VESTITOR MULT MAI
VOCAL DECÂT BISE-
RICILE CREȘTINE,
CARE AU ÎNVĂȚAT DIN
AȘTEPTAREA IMINENȚEI
TIMP DE DOUĂ MII DE
ANI, IAR ACUM,
CUMINTE, EVITĂ SĂ
PROVOACE PANICĂ.**

Biblia și știința până la un anumit punct afirmă același lucru: lumea noastră va avea un sfârșit.

În timpul unei vizite la cel mai mare cimitir militar din Redipuglia, Italia, la 13 septembrie 2014, papa Francisc spunea în cadrul cuvântării comemorative a celor peste 100 000 de soldați italieni, că mulțimea crimelor, masacrelor, distrugerilor din lumea arabă și din alte diferite locuri din lume arată că deja a început cel de-al III-lea război mondial. Pentru creștini, această stare de fapt nu are menirea de a le crea o stare de angoasă, ci, în mod paradoxal, îi conștientizează că sfârșitul care se anunță înseamnă încheierea suferinței și începutul unei alte existențe fericite.

Biblia zugrăvește un tablou paradoxal despre stările de lucruri din timpul sfârșitului: o stranie coexistență a luminii cu întunericul, ambele fiind înțelese în sens metaforic. Avem în vedere două texte din Cartea Sfântă. În Daniel 12:3 ni se spune că lumina cunoștinței va crește, cu alte cuvinte știința va fi mare, iar Isaia 60:1-3 descrie starea de fapt a lumii noastre: „Iată, întunericul acoperă pământul și negură mare, popoarele”, metaforic semnificând și lipsa cunoașterii.

Paradoxul este evident: pe de o parte lumina cunoașterii va ajunge la culmi fără precedent. Într-adevăr, progresul științei este miraculos. Știința a pătruns atât de mult în tainele naturii, încât începe să frizeze realitatea cunoscută, să se întâlnească cu metafizica. Însăși recunoașterea că această lume materială a apărut din nimic nu poate fi acceptată de logica umană. Acesta este un enunț metafizic. S-a ajuns la acest grad al cunoașterii și pe Pământul nostru stăpânește întunericul moral și spiritual în ce privește cunoașterea, dar nu a realității create, ci cunoașterea Creatorului. Iar în acest domeniu nu este vorba de o cunoaștere oarecare, ci de cunoașterea puterii lui Dumnezeu, care face miracole nu numai în afara omului, ci chiar în interiorul ființei noastre. Faptul că un om înrăit devine un om bun până la jertfire de sine dovedește că în el s-a produs o minune, o mutație. Cineva a lucrat la mintea lui, la genele lui. Aceasta este dovada unei minuni care atestă existența unei Forțe a binelui care poate acționa în ființa noastră. Din acest punct de vedere, lumea noastră este în întuneric. Aparținătorii oricărei religii, în ciuda religiei și uneori în numele ei, săvârșesc fapte ale întunericului.

Umbra din ființa noastră (numită în Biblie păcat) determină acest comportament contrariant și evoluția omenirii către autonimicire. Căci păcatul în esență sa este distrugător și autodistrugător.

Sub acest aspect înțelege și gândirea științifică posibilul și foarte probabilul sfârșit al civilizației umane. În această categorie se înscriu și ceea ce numim noi „semnele timpului”, cu alte cuvinte, amenințările care planează peste societatea omenască. Acestea pot fi cauze indirecte sau directe ale sfârșitului. Le numim semne fiindcă au și funcția de a marca un timp special. După un alt criteriu, ele se împart în cele care sunt determinate de om și pot provoca catastrofe mondiale cu efecte incalculabile și, de asemenea, sunt cauze ale sfârșitului provocate de-a dreptul de specia umană.

În prima categorie intră o eventuală ciocnire cu un corp ceresc uriaș, o explozie solară nemicitoare, un cutremur maxim cu epicentre multiple sau niște megaerupții vulcanice care ar aduce epoca de gheață, ca să amintim numai câteva dintre ele.

În cea de-a doua categorie se includ toate urmările nefaste ale activității umane: schimbări catastrofale de climă, distrugerea fertilității solului, epuizarea resurselor de apă potabilă, apariția unui virus super ucigaș, o conflagrație mondială nemicitoare etc.

Observarea obiectivă a perspectivelor care apar în drumul istoric al omenirii, și anume, culminarea într-un colaps final, a determinat o schimbare de atitudine radicală față de ideea sfârșitului: comunitatea științifică a devenit vestitorul sfârșitului, un vestitor mult mai vocal decât bisericile creștine, care au învățat din așteptarea iminenței timp de două mii de ani, iar acum, cuminte, evită să provoace panică. Cu toate că suntem în actuala stare de sfârșit apatică a lumii, probabil nici vestirea sfârșitului n-ar produce vreun reviriment.

Cu siguranță, evoluția istoriei se află sub controlul lui Dumnezeu și se derulează conform planului Său. Împlinirea profețiilor este dovada cea mai puternică a acestui fapt. Iar intervenția Sa în determinarea cursului învolburat al istoriei către portul veșniciei este tainică, dar de maximă eficiență. El este Cel care va pune punctul final al călătoriei noastre pe marea vieții, ca să rămân în termenii alegoriei cu care am început aceste reflecții despre sfârșit.

Aceasta este fericita asigurare despre scopul suprem al vieții noastre: ajungerea la malul celălalt. Cel ce a dat porunca să existăm ne așteaptă la acel mal. Călătoria nu este un scop în sine când are loc la porunca Domnului. ■

Forrai Lazăr este pastor pensionar.

ORIGINILE PROFETIILOR APOCALIPTICE III: APOCALIPSA LUI ZAHARIA (II)

Vom continua analiza apocalipsei lui Zaharia, concentrându-ne asupra capitolelor finale ale cărții, adică Zaharia 9:1–14:21. Secțiunea cuprinde două oracole profetice și un discurs dominant de imagini expresive din lumea pastorală. Relația dintre aceste unități literare poate fi reprezentată schematic astfel:

A. Zaharia 9:1–11:3 | Profetii cu privire la viitorul apropiat al lui Iuda

B. 11:4–17 | Mai mulți păstori și o singură turmă

A'. 12:1–14:21 | Profetii cu privire la viitorul îndepărtat al lui Iuda „ziua aceea”]

Un aspect formal care diferențiază discursurile A și A' îl reprezintă prezența expresiei „în ziua aceea”. Cu toate că ambele profetii sunt introduse prin termenul tehnic *masa* „prorocia”, ele se deosebesc cu privire la segmentul de timp pe care fiecare îl are în atenție. În timp ce în Zaharia 9:1–11:3 mesajul se adresează unei situații din viitorul apropiat al lui Iuda, în 12:1–14:21, discursul este calibrat să prezinte realități asociate „zilei Domnului” (cf. 14:1). Acest lucru este semnalat în A' prin repetarea obsesivă a indicatorului temporal „în ziua aceea” (12:3,4,6,8,9,11; 13:1,2,4; 12:6,8,9,13,20,21).

Dacă într-un studiu anterior am notat posibile conexiuni între prima parte a cărții Zaharia și Daniel, secțiunea finală – și în special discursul profetic A' din schema de mai sus – indică relații intertextuale cu apocalipsa lui Ioel. În continuare, vom nota anumite elemente care compun constelația de evenimente apocaliptice care se consumă înainte, simultan și ulterior apariției „zilei Domnului” (Zaharia 14:1,3).

Evenimente apocaliptice premergătoare „zilei Domnului”

Asemenea cărții Ioel, apocalipsa lui Zaharia anunță o resensibilizare spirituală „în casa lui David și peste locuitorii Ierusalimului”, ca rezultat al revărsării Duhului (cf. Ioel 3:1[2:28]; Zaharia 12:10).¹ Mai mult decât atât, în ambele cărți, trezirea implică oficiul profetic. Dacă Ioel evidențiază idealul manifestării acestuia peste „orice făptură”, Zaharia atrage atenția cu privire la un efect colateral, și anume contrafacerea lui. Contextul social-istoric al pericopei Zaharia 12:10–13:6 evocă un conflict între profetismul autentic și profetismul fals. Cel dintâi este repre-

zentat de autorul-profet al secțiunii A', acesta suportând respingere și răni din partea compatrioților lui. Cel din urmă îi are ca exponenți pe „prorocii mincinoși”, animați fiind de un „duh necurat” (13:2), și care se bucură de acreditare locală.

Trezirea națională evidențiază un proces etapizat, care se declanșează odată cu resensibilizarea produsă de revărsarea Duhului. Efectul noului impuls se concretizează la început printr-un bocet corporativ, incluzând atât ambele genuri, bărbați și femei, cât și fiecare familie din Iuda, adică familiile caselor lui David, Natan, Levi, Șimei, și „toate celelalte familii” (Zaharia 12:12–14).² Trezirea se continuă cu valorificarea de către familia regală și a locuitorilor Ierusalimului a posibilității de a înlătura „păcatul și necurăția” (Zaharia 13:1), culminând cu îndepărtarea idolilor și a prorocilor mincinoși. Aceștia din urmă vor fi sancționați chiar de către părinții lor, adică „în casa celor ce mă iubesc” (v. 3, 6), ei înșiși abandonând contrafacerea profetismului autentic.³ În cele din urmă, procesul se încheie cu restabilirea relației rupte dintre popor și Dumnezeu, noua realitate fiind exprimată prin reluarea dialogului între cele două părți: „Ei vor chema Numele Meu și îi voi asculta; Eu voi zice: «Acesta este poporul Meu!» Și ei vor zice: «Domnul este Dumnezeul Meu!»”⁴

Potrivit apocalipsei lui Zaharia, contextul social și politic al resensibilizării naționale este marcat de conflicte armate. Pentru a evidenția cadrul apocaliptic în care se desfășoară trezirea, Zaharia face aluzie în mod repetat la faptul că Ierusalimul va ocupa un loc central într-un megaconflict escatologic. Discursul se deschide programatic cu afirmația: „Iată, voi preface Ierusalimul într-un potir de ametje pentru toate popoarele de primprejur, și chiar pentru Iuda, la împresurarea Ierusalimului” (12:2), iar apoi reiterează motivul împresurării acestuia: „Și toate neamurile pământului se vor strânge împotriva lui” (v. 3); „neamurile care vor veni împotriva Ierusalimului” (v. 9); „voi strânge toate neamurile la război împotriva Ierusalimului” (14:2). Iuda și locuitorii lui sunt prezentați ca având un rol activ în frământările militare descrise, lăudându-se vitejia „căpeteniilor lui Iuda” (12:6), a „locuitorilor Ierusalimului” (v. 8) și a „casei lui David” (v. 8). Cu toate acestea, nici ac-

tele de bravură și nici aplombul redeșteptării naționale nu vor putea stopa pierderile umane. Dimpotrivă, ele vor fi inevitabile: „Două treimi vor fi nimicite, vor pieri, iar cea-laltă treime va rămâne” (13:8; cf. 14:2).

Evenimente simultane „zilei Domnului”

Consumarea „zilei Domnului” se va produce într-un timp de criză pentru Ierusalim și locuitorii acestuia. Din punct de vedere formal, autorul indică prezența *parusiei* prin expresiile „Iată, vine ziua Domnului [...]” (14:1), „ci Domnul Se va arăta [...]” (v. 3) sau „picioarele Lui vor sta [...]” (v. 4). Luând în considerare acești indicatori, se poate deduce că Zaharia 14:1 semnalează o nouă subsecțiune a discursului, având ca subiect prezentarea evenimentelor care urmează să se desfășoare în proximitatea adventului. „Ziua Domnului” reprezintă o zi a izbăvirii pentru rămășița lui Iuda, Domnul Însuși luptându-Se „împotriva acestor neamuri” (v. 3). Discursul profetic menționează mai departe un aspect inedit: locul apariției Domnului, și anume, „Muntele Măslinilor” (v. 4). Apariția Lui în acest spațiu geografic va pregăti un „nou exod”, pregătind o cale de ieșire pentru rămășița Lui strămătorată. Potrivit autorului, momentul este echivalent cu apariția Domnului: „Și atunci va veni Domnul, Dumnezeuul meu, și toți sfinții împreună cu El!”⁵ Asemenea apocalipsei lui Ioel, venirea Domnului are reverberații și în lumea naturală: „În ziua aceea, nu va mai fi lumină; stelele strălucitoare se vor ascunde” (Zaharia 14:6). Cu toate acestea, transformările naturale sunt de scurtă durată, limitându-se exclusiv la ziua adventului. În acest sens, autorul precizând că „spre seară se va arăta lumina” (v. 7).

Efectele „zilei Domnului”

Discursul A' notează și transformări de lungă durată ca rezultat al inaugurării „zilei Domnului”. Din Ierusalim vor „izvorî ape vii”, alimentând în egală măsură mărele de răsărit și de apus. Transformarea va avea continuitate, producându-se „și vara, și iarna” (14:8). Ierusalimul și locuitorii acestuia se vor bucura din nou de liniște, cetatea fiind „înălțată”, eliminându-se orice sursă de blestem (v. 10–11). Țara întreagă va experimenta belșugul, devenind asemenea „șesului Iordanului” (v. 10).

Transformarea cea mai notabilă o constituie instaurarea ca împărat al Domnului. Descrierea noii ordini planetare poartă accente universaliste și exclusiviste: „Și Domnul va fi împărat peste tot pământul. În ziua aceea, Domnul va fi singurul Domn, și Numele Lui va fi singurul Nume” (v. 9). Marele Suveran va primi o închinare universală din partea rămășiței – cei deopotrivă rămași dintre neamurile venite împotriva Ierusalimului și cei din Iuda (v. 16). Reașezarea tuturor lucrurilor va genera un ritual necontaminat de necurăție, idealul așteptărilor escatologice constituind configurarea unui spațiu idilic, sacru: „În ziua aceea, va sta scris până și pe zurgălăii cailor: «Sfinți Domnului!»” (v. 20).

Concluzii

După cum se poate observa din tabelul alăturat, discursul apocaliptic din Zaharia 12:1–14:21 prezintă corespondențe multiple cu secțiunea profetică din Ioel 3:1[2:28]–4[3]:21. Efectul cumulativ al acestor relații intertextuale de natură lingvistică și tematică sugerează o utilizare evidentă a secțiunii Ioel de către Zaharia. Nu este prea mult în a afirma că structura acestuia din urmă este modelată în linii mari după organizarea celui dintâi. Desigur, anumite elemente au fost elaborate sau chiar interpretate, constituind exemple de interpretare intrabiblică.

Un exemplu în această privință îl constituie prezența semnelor naturale în cele două apocalipse. În Ioel, acestea marchează două etape în desfășurarea timpului sfârșitului, și anume evenimentele premergătoare „zilei Domnului” (3:4[2:31]) și momentul inaugurării efective a acesteia (4[3]:14–15). Prin contrast, în A', semnele indică doar ultimul moment. Mai mult decât atât, afirmația din Ioel creează anumite ambiguități exegetice: întunecarea soarelui, a lunii și a stelelor va fi permanentă? Fenomenul sugerează dispariția astrelor? Primul interpret care cel mai probabil încearcă să clarifice problema este cel al secțiunii A'. Potrivit acestuia, întrucât soarele delimitează faza de lumină, iar luna și stelele, faza de noapte dintr-o zi, fenomenul întunecării astrelor presupune că „nu va fi nici zi, nici noapte”. De asemenea, autorul sugerează că fenomenul implică o derogare de la cursul normal pentru un scurt interval de timp, „dar spre seară se va arăta lumina” (14:7).

De asemenea, enunțul programatic din partea lui Dumnezeu de a „turna Duhul Meu peste orice făptură” (3:1[2:28]) a atras din nou atenția lui Zaharia. Limbajul liberalizării prezenței Duhului include accente universaliste și, probabil, autorul a încercat să explice expresia „orice făptură” ca referindu-se exclusiv la „casa lui David” și „locuitorii Ierusalimului” (Zaharia 12:10). Cu alte cuvinte, ceea ce era subînțeles în contextul profeției lui Ioel a fost făcut explicit în Zaharia, cu scopul de a clarifica pe cine îi are în vedere enunțul.

Sintagma „Duhul Meu” a creat probabil o altă ambiguitate în mintea autorului. În cele din urmă, ce presupune prezența Duhului? Potrivit lui Ioel, cei înzestrați cu acest dar manifestă *percepții* profetice speciale: „prorocesc”, „visează visuri”, „au vedenii”. Prin contrast, autorul secțiunii A' propune *discernământul* profetic ca semn al prezenței Lui. Acest aspect este elaborat pe larg în Zaharia 12:10–13:6, unde se evidențiază că revărsarea Duhului înseamnă un „duh de îndurare și de rugăciune” (12:10), iar prezența Lui conduce la eliminarea prorocilor mincinoși și a duhului necurat (13:2).

Evenimentul revărsării Duhului primește o încadrare specifică în discursul apocaliptic A'. Dacă în Ioel evenimentul este plasat chiar la începutul apocalipsei, în Zaharia acestuia i se creează mai întâi un context, și anume, împresurarea Ierusalimului. Reorganizarea cronologică duce implicit și la anumite nuanțe interpretative: în timp ce în

Ioel trezirea spirituală este independentă de factori externi, în Zaharia condițiile social-istorice constituie un asemenea factor.

O diferență între cele două apocalipse o reprezintă poziționarea fiecăreia în raport cu rolul neamurilor. Potrivit lui Ioel, reconfigurarea tuturor lucrurilor presupune că Ierusalimului i se va oferi o poziție exclusivistă. Nu doar că „nu vor mai trece străinii prin el” (3[4]:17), ci el va fi populat „din neam în neam” (v. 19), contrastând cu destinul țărilor vecine, Egipt și Edom, care vor ajunge pustii. Prin comparație, secțiunea A' din Zaharia subliniază universalismul, informând că neamurile vor avea în egală măsură o rămășiță asemănătoare celei din Iuda. Aceasta este mandată să se suie la Ierusalim (14:16–17), „să prăznuiască Sărbătoarea Corturilor” (v. 16, 19) și să se închine înaintea „Împăratului, Domnului oștirilor” (v. 17). În caz contrar, asupra celor rămași dintre neamuri „nu va cădea ploaie” (v. 17–19).⁶ ■

Daniel Olariu este pastor și predă limba ebraică și cursuri de Vechiul Testament la Universitatea Adventus din Cernica.

¹ Ambele pasaje sunt conectate literar prin prezența expresiei „a turna... Duhul”. Este posibil ca, în Zaharia, aluzia la promisiunea liberalizării prezenței Duhului din Ioel să constituie o interpretare intrabiblică, clarificând sensul expresiei „Duhul Meu” din Ioel prin adăugarea unor cuvinte explicative, e.g. „Duh de îndurare și de rugăciune” în Zaharia. De asemenea, universalismul evocat de expresia „peste orice făptură” este interpretat restrictiv cu referire doar la „casa lui David” și la „locuitorii Ierusalimului”.

² Includerea expresiei „și femeile ei deosebit”, după enumerarea fiecărei case din Iuda, accentuează natura universală a trezirii spirituale. De asemenea, menționarea explicită a unora dintre casele lui Iuda a fost făcută cel mai probabil pentru a indica amploarea reformei, aceasta incluzând și familii cu un status nobil: „casa lui David” – familia regală; „casa lui Natan” – profeții; „casa lui Levi” – casta sacerdotală; și „casa lui Șimei” – consilierii regali. Expresia „toate celelalte familii” implică restul populației, oameni care nu se disting printr-un statut social deosebit. Motivul universalismului care înglobează diferențele de gen și sociale sunt evidențiate de asemenea în Ioel 2:28–29.

³ Informația că proroci mincinoși apelau la stratagema de a se „îmbrăca într-o manta de păr” ca să inducă în eroare mulțimile (Zah. 13:5) indică indirect o așteptare mesianică comparabilă cu cea sugerată de anticiparea că prorocul Ilie va fi trimis „înainte de a veni ziua Domnului, ziua aceea mare și înfricoșată” (Mal. 4:5). Această relație intertextuală sugerează că o efervescență apocaliptică îi caracteriza pe aceia care imitau vestimentația profetului Ilie cu scopul de vesti iminența – sau poate chiar sosirea – „zilei Domnului”.

⁴ Compară cu limbajul similar din Ioel 3:5[2:32].

⁵ Referirea la „sfînți” este posibil să reprezinte prima aluzie biblică la faptul că venirea Domnului presupune însoțirea Lui de către îngeri. Pentru folosirea termenului cu referire la îngeri, vezi Dan. 8:13, unde se prezintă un dialog purtat între sfînți. Unuia dintre aceștia i se prezintă numele, Gabriel (cf. v. 16).

⁶ Asemenea apocalipsei lui Ioel, noua reasezare a lucrurilor în A' nu presupune distrugerea pământului și apoi repopularea lui, ci doar eliminarea dușmanilor care amenință existența poporului lui Dumnezeu.

Relații lingvistice și intertextuale între apocalipsele lui Ioel și Zaharia

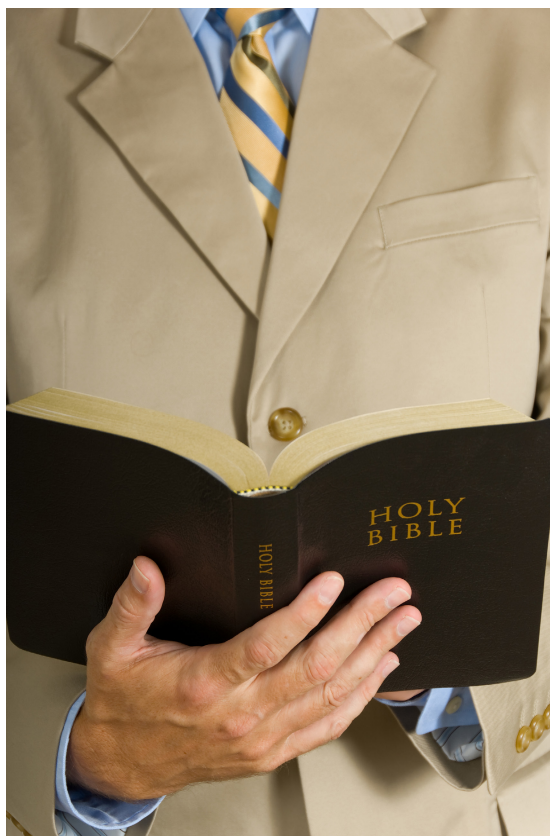
#	Ioel	Zaharia
1.	„Voi turna Duhul Meu [...]” (3:1[2:28])	„Voi turna ... un duh de îndurare și de rugăciune [...]” (12:10)
2.	„[...] peste orice făptură [...]” (3:1[2:28])	„[...] peste casa lui David și peste locuitorii Ierusalimului [...]” (12:10)
3.	„[...] fiii și fiicele [...]”; „[...] robi și roabe [...]” (3:1–2[2:28–29])	„familia casei lui [...], și femeile ei deosebit” (12:12–14)
4.	„[...] fiii și fiicele voastre vor proroci [...]” (3:1[2:28])	„Și dacă va mai proroci cineva, atunci, tatăl său și mama sa, înșiși părinții lui, îi vor zice: «Tu nu vei trăi, căci ai spus minciuni în Numele Domnului» și tatăl său și mama sa, cei care l-au născut, îl vor străpunge când va proroci” (13:3)
5.	„[...] și tinerii voștri vor avea vedenii”	„În ziua aceea prorocii se vor rușina, fiecare, de vedeniile lor când vor proroci și nu se vor mai îmbrăca într-o manta de păr ca să mintă pe oameni” (13:4)
6.	„Atunci oricine va chema numele Domnului [...]” „[...] pe care-i va chema Domnul.”	„Ei vor chema Numele Meu, și îi voi asculta; Eu voi zice: «Acesta este poporul Meu!» Și ei vor zice: «Domnul este Dumnezeul Meu!»”
7.	„[...] și între cei rămași [...]”	„[...] cealaltă treime va rămâne.” (13:9) „[...] dar rămășița poporului nu va fi nimicită nu va fi nimicită în întregime din cetate.” (14:2)
8.	„voi strânge toate neamurile [...]” (3:2)	„Atunci voi strânge toate neamurile [...]” (14:2)
9.	„[...] Dar Domnul este scăparea poporului Său și ocrotirea copiilor lui Israel” (4[3]:16).	„Ci Domnul Se va arăta și va lupta împotriva acestor neamuri, cum S-a luptat în ziua bătăliei” (14:3).
10.	„Soarele și luna se întunecă, și stelele își pierd strălucirea” (3:15)	„În ziua aceea, nu va mai fi lumină; stelele strălucitoare se vor ascunde. Va fi o zi deosebită, cunoscută de Domnul, nu va fi nici zi, nici noapte; dar spre seară se va arăta lumina” (14:6).
11.	„[...] Ierusalimul însă va fi sfânt [...]” (3[4]:17)	„În ziua aceea, va sta scris până și pe zurgălăii cailor: «Sfînți Domnului!» [...]” (14:20)
12.	„[...] și nu vor mai trece străinii prin el” 3[4]:17)	„Toți cei ce vor mai rămâne din toate neamurile [...] se vor sui în fiecare an [...]” (14:16, cf. v. 17–18)
13.	„[...] Un izvor va ieși de asemenea din Casa Domnului și va uda valea Sitim” (3:18).	„În ziua aceea, vor izvorî ape vii din Ierusalim și vor curge [...]” (14:8).

EVANGHELIA LUPILOR RĂPITORI...

In cele spuse de apostolul Pavel mai sus sunt prezentați lupii răpitori ai bisericii, care nu au un impact asupra celor din afara ei sau o lucrare pentru cei ce nu cunosc adevărul, ci au ca scop și țintă atragerea de adepți sau formarea de partide. Lucrurile stricătioase predicate de acești „reformatori” pot merge pe două extreme: extrema liberalismului, care schimbă în desfrânare harul lui Dumnezeu, dinamitând „pietrele de hotar”, și extrema conservatoare radicalistă, care pretinde că este păstrătoarea adevărurilor „nealterate” ale bisericii rămășiței, un fel de „rămășiță a rămășiței” care ciuruie biserica și organizația ei și nu au altă evanghelie și rațiune a existenței decât colectarea lucrurilor negative sau negativ-inventate ale bisericii.

CEEA CE ESTE
CEL MAI GRAV
ESTE FAPTUL
CĂ BIBLIA ESTE
PREZENTATĂ
CA O CARTE
OBIȘNUITĂ, IAR
ADEVĂRUL, CA
O DISCIPLINĂ
INTELECTUALĂ,
FIIND GOLIT DE
PUTEREA LUI
DUMNEZEU. DE
ACEEA, ACESTE
PREDICI NU AU
DELOC IMPACT
ȘI NU PRODUC
SCHIMBĂRI MA-
JORE ÎN VIEȚILE
OAMENILOR.

Prima categorie pe care am dori să o prezentăm este aceea a „lupilor răpitori liberali”, care predică ce le place lor și ce place oamenilor, pentru a câștiga diverse avantaje și mai ales popularitate. Evanghelia care ar trebui să ne dea acea siguranță și principii care nu se schimbă circumstanțial a fost mult alterată și „modificată genetic”, atât de acest tip de predicatori, cât și de ascultătorii care cer astfel de mesaje. Multe dintre problemele pe care le avem în biserici au apărut pentru că nu mai avem o predicare sănătoasă. Predicarea adventistă trebuie să fie tridimensională, adică biblică, profetică și adevărată.

Constatăm cu dezamăgire că „predica” începe doar câteodată cu citirea Bibliei (despre citirea Spiritului Profetic nu mai vorbim), mai mult ca pretext, după care urmează o înșiruire de păreri omeneste, citate din scriitori și filozofi, povestiri, anecdote, ilustrații și concluzii personale. Predicile de acest fel seamănă în cele mai bune cazuri cu lecțiile de istorie, filozofie, psihologie sau logică. Acest tip de discursuri nu își au rostul într-o biserică, deoarece toți cei interesați de disciplinele amintite pot să le aprofundeze în alte instituții și cu oameni mult mai pregătiți. Ceea ce este cel mai grav însă este faptul că Biblia este prezentată ca o carte obișnuită, iar adevărul, ca o disciplină intelectuală, fiind golit de puterea lui Dumnezeu. De aceea, aceste predici nu au deloc impact și nu produc schimbări majore în viețile oamenilor. Păcătoșii dorm mai departe liniștiți în Sion, fiind siguri că stau bine spiritual, alergând spre pierzare, legănați de lucruri frumoase, povestiri închipuite și raționamente omeneste. Ce e drept, și oamenilor le place această stare de compromis, făurindu-și învățători care să le spună ce vor.

După o astfel de reprezentare, omul firesc pleacă mulțumit acasă pentru că a ascultat „Cuvântul”, cu o conștiință tranchilizată și cu o prea mică dorință de schimbare. Omul sincer pleacă în schimb încurcat și dezamăgit. De ce să mai vină altă dată? Care este diferența între învățăturile lui Platon, Aristotel sau alții și cele ale lui Dumnezeu, prezentate în Biblie? De ce să asculte o înșiruire de învățături moraliste care nu schimbă radical

viața, ci se dovedesc a fi doar niște idealuri frumoase? De ce să mai asculte pe cineva care predică un mesaj pe care nici el, nici alții ca el nu îl cred și nu vor să îl aplice în viețile lor? Nu e un fel de politică și aceasta, în care oamenii sunt mințiți cu cele mai sacre cuvinte? De ce să mai urmărească programe și ritualuri stereotipe și fără rost, doar ca să își piardă mințile, devenind astfel schizofren din punct de vedere spiritual?

Ca o reacție alergică produsă de „lupii răpitori liberali”, apare o a doua categorie militantă „pentru adevăr”, cea a „lupilor răpitori radicaliști”. Am dori ca în continuare să vorbim și despre această a doua categorie, deoarece se observă că în ultima vreme au apărut tot felul de apostoli de genul acesta, care nu dau socoteală nimănui de nimic, critică în mod deschis Biserica Adventistă, aruncând și colectând tot felul de defecte reale și inventate, numind în același timp biserica Babilon sau soră a Babilonului și care țin morțiș să fie și membri ai comunităților.

Acest tip de mesaje directe, hotărâte și charismatice au un impact foarte puternic asupra multora din biserică, mai precis asupra acelor care sunt „certați” cu biserica din varii motive, asupra acelor care sunt sinceri, dar naivi și asupra acelor care nu studiază și nu cercetează Biblia și Spiritul Profetic, sau le abordează în mod tendențios. Oriunde apar, creează mișcare, discuții și aparenta redeșteptare, dar după ce pleacă lasă în urmă oameni păcăliți (financiar și doctrinar), dezbinări, răzvrătire împotriva bisericii, confuzie și descurajare. Este adevărat că în biserică sunt probleme de multe feluri, prezentate de Biblie și de Spiritul Profetic, dar a porni de aici și a ajunge la concluzii de genul că „biserica este apostată” sau că „nu este demnă de încredere” și că este soră a Babilonului sau că e Babilon înseamnă că avem probleme destul de serioase.

Legat de aceste curențe extremist-radicaliste, chiar fanatice uneori, același Spirit Profetic, citat de multe ori abuziv de acești apostoli care folosesc drept mască limbajul adventist consacrat al întregii solii îngerești și termenii dragi nouă, spune unele lucruri pe care am dori să le prezentăm în continuare.

Biserica nu este Babilon!

În profeție apare foarte clar trasată distincția între biserica rămășiței și Babilon (Apocalipsa 12:17; 14:12; 14:6-12; 18:1-4). Dacă biserica ar fi Babilon sau o extensie a acestuia, cum mai poate predica acest mesaj de a ieși din Babilon? Profeția

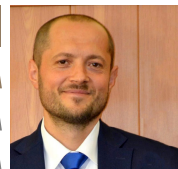
nu ne arată vreo altă biserică desprinsă ulterior din rămășiță. Există doar rămășița și Babilonul cu toate ramificațiile lui. Pentru rămășiță, mesajul lui Hristos este solia martorului credincios din Apocalipsa 3:14-21, iar pentru Babilon, Apocalipsa 14:6-10 și Apocalipsa 18:1-4. Cele două mesaje și entități nu trebuie deloc confundate.

Inspirația ne spune foarte clar că Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea, cu părțile ei bune și rele, nu este Babilon sau o parte a lui: „Acea care susțin că bisericile adventiste de ziua a șaptea constituie Babilonul sau o parte a lui ar fi mai bine să stea acasă. Aceștia să se oprească și să mediteze care este mesajul ce trebuie proclamat în acest timp. În loc să lucreze cu uneltele divine pentru pregătirea unui popor care să stea în picioare în ziua Domnului, ei au luat poziție împreună cu acuzatorul fraților, care-i pâraște înaintea Domnului zi și noapte. Unelte satanice s-au pus în mișcare în mod insidios și i-au inspirat pe unii oameni să se unească într-o confederație a răului, pentru a pune în încercătură, a hărțui și a produce mare tulburare poporului lui Dumnezeu. Lumea întreagă se va ridica cu vrăjmășie împotriva adventiștilor de ziua a șaptea pentru că ei nu dau cinstire papalității prin acceptarea duminicii, o instituție a acestei puteri anticreștine. Scopul lui Satana este de a-i șterge de pe fața pământului, pentru ca supremația lui asupra lumii să nu mai fie discutată.” (Biserica rămășiței și viitorul Bisericii Advente, p. 27)

Apostoli chemați „individual” de Dumnezeu, ostili organizației

Circulă tot mai mult printre noi și pe internet tot felul de predicatori care pretind a fi chemați direct de Dumnezeu, justificând că nu este necesară acreditarea bisericii în acest scop. Ei se pun în rolul lui Ilie și al lui Ioan Botezătorul, criticând biserica, liberi de orice scrupule, sau voalat (pe la colțuri), considerând că biserica este prea coruptă și păcătoasă pentru a se supune ordinii și disciplinei ei. Ba mai mult, acești apostoli accentuează ideea că, pe măsură ce ne apropiem de sfârșit, fiecare va acționa independent de orice tip de organizație și, prin urmare, tot ce spune și face

OSTILITATE SI PSEUDOREFORMA IONICA HERLEA

„ȘTIU BINE CĂ, DUPĂ
PLECAREA MEA, SE VOR
VĂRÎ ÎNTRE VOI LUPI
RĂPITORI, CARE NU
VOR CRUȚA TURMA, ȘI
SE VOR SCULA DIN MIJ-
LOCUL VOSTRU OAMENI
CARE VOR ÎNVĂȚA LU-
CRURI STRICĂCIOASE,
CA SĂ TRAGĂ PE UCE-
NICI DE PARTEA LOR.
DE ACEEA VEGHEAȚI,
ȘI ADUCEȚI-VĂ AMINTE
CĂ, TIMP DE TREI ANI,
ZI ȘI NOAPTE, N-AM
ÎNCETAT SĂ SFĂTUIESC
CU LACRIMI PE FIECARE
DIN VOI.”
(FAPTELE 20:29-31)

„PSEUDOREFORMA ARE EFECTUL TEMUT DE A ABATE SPIRITELE DE LA SINGURA REFORMĂ CUNOSCUTĂ DE BIBLIE ȘI MĂRTURII, ȘI ANUME NAȘTEREA DIN NOU A INIMII, TRANSFORMAREA CARACTERULUI, SFINȚIREA VIEȚII, PREGĂTIREA PENTRU CLIPA SOLEMNĂ A JUDECĂȚII, ȘI DE A LE ÎNLOCUI PRIN MIȘCAREA DE DEZBINARE.” (MĂRTURII, VOL. 3, P. 428)

biserica trebuie judecat după grilele subiecților. În legătură cu aceste idei, Ellen White spunea: „Mi-au fost arătați mulți care vor pretinde că sunt învățați în mod special de Dumnezeu și vor încerca să-i instruiască și pe alții. Prin idei greșite despre datorie, ei își vor asuma o lucrare pe care Dumnezeu nu le-a încredințat-o niciodată.” (2 SM, p. 72, 1893)

„Trebuie să urmărim indicațiile corespunzătoare în așa fel încât să nu fie dăruit sistemul de organizare și ordine care a fost construit prin muncă înțeleaptă și plină de grijă. Elementele turbulente care doresc să stăpânească lucrarea în acest timp nu trebuie îngăduite. Unii au promovat ideea că, pe măsură ce ne apropiem de încheierea timpului, fiecare copil al lui Dumnezeu va acționa independent de vreo organizație religioasă. Dar eu am fost instruită de Domnul că, în această lucrare, nu e posibil ca fiecare să fie independent.” (Mărturii, vol. 9, pp. 257, 258)

Tot legat de organizație și de rolul ei vital, Spiritul Profetic ne spune: „Vă spun, fraților, că Dumnezeu are un corp organizat prin care va lucra... Când cineva se îndepărtează de corpul organizat al poporului lui Dumnezeu, care păzește poruncile Lui, când începe să cântărească biserica în balanța vederilor lui și să-și afirme părerile împotriva ei, atunci puteți ști că nu Dumnezeu îl conduce. El se află pe un drum greșit.” (3 SM, pp. 17–18, 1893)

Despre predicatorii solitari, liberi de orice obligații, care nu dau socoteală nimănui și care beneficiază de atenția și susținerea unor membri ai bisericii, Ellen White spunea: „Când se ridică oameni care pretind că au o solie de la Dumnezeu, dar în loc să lupte împotriva căpeteniilor,

împotriva domniilor, împotriva stăpânitorilor întunericului acestui veac, ei formează un cerc separat și întorc armele de luptă împotriva bisericii militante, temeți-vă de ei.” (RH 17 oct. 1893, pp. 19–23)

Promovarea unui reformism legalist

Multe mesaje de reformă predicate în bisericile noastre sunt de tip reformist (nu ne referim la vreo denominațiune, ci la un anumit spirit de abordare). Idei înguste, rigide,acompaniate de o seriozitate încrâncenată și încruntată, coboară ca tunetele de pe Sinai de la amvon spre ascultători, dând impresia că Evanghelia „curată”, de mult uitată, atunci reînvie printre cei prezenți.

Există însă o mare diferență între reformism și reformă. Primul se bazează pe reguli de tip fariseic, ce nu au alt scop decât confecționarea unei neprihăniri proprii, Hristos fiind prezent acolo doar cu numele, iar reforma autentică atinge problemele vitale ale pocăinței, dar cu dragoste, ținând cont de capacitatea de înțelegere a omului și de schimbare ca proces. Sfințirea nu trebuie să fie un act meritoriu, ci o viață plină de dragoste, schimbată în relație continuă cu Hristos.

Despre reformism, *Mărturiile* ne spun următoarele: „Reformismul începe cu partea cea rea. El se așază deasupra reformei individuale a inimii. Urcând treptele tronului de judecată, el pretinde că este șeful de orchestră pus să dea tonul, măsura, intrările, nuanța și ritmul reformării altora... (Mărturii, vol. 2, p. 686).

În felul acesta ne explicăm cum acești oameni foarte rigizi față de biserică și față de copiii lor se dovedesc niște impostori (se bat în familii, se ceartă mereu, produc zădărnici în biserici, sunt negativiști, critici aspri, răi, încăpățânați, înguști în vederi, intoleranți, necinstiți, oportuniști, lipsiți de dragoste). În același timp, pozează în postura de mari sfinți și reformatori, dorind să le impună și altora ideile și vederile lor.

„Pseudoreforma are efectul temut de a abate spiritele de la singura reformă cunoscută de Biblie și *Mărturii*, și anume nașterea din nou a inimii, transformarea caracterului, sfințirea vieții, pregătirea pentru clipa solemnă a judecății, și de a le înlocui prin mișcarea de dezbinare întemeiată pe învinuirea fraților, spiritul de critică, sămânța de discreditare, abuzul de *Mărturii*, tăgăduirea autorității stabilite de Dumnezeu în biserică, răscala, pe față sau ascunsă, împotriva acelor care poartă răspunderile administrației.” (Mărturii, vol. 3, p. 428)

Biserica a luat-o razna după 1888, pierzându-și direcția

Una dintre piesele grele ale armamentului din dotarea celor care se erijează în apărătorii „creдинței curate a pionierilor” este ideea că, la 1888, biserica a respins în totalitate mesajul lui Dumnezeu, pierzându-și total direcția. Au apărut și destule cărți în limba română și engleză care să argumenteze și să dea greutate acestor opinii „neastâmpărate”. Este adevărat că biserica nu a fost niciodată desăvârșită și a avut greșelile ei pe care nu le putem nega. Cu toate acestea însă, am dori să nu tragem concluzii pripite pentru a discredita biserica și misiunea ei.

Capcana pentru adventiștii de atunci și de acum era și este aceea de a accentua mai mult Legea decât pe Hristos. După ce au predicat ani de zile despre Lege, era destul de greu să accepte ideea că se depărtaseră de Hristos, devenind în mare parte legalişti. Ellen White, văzând acest trend, a început să scrie după 1888 cărți care îl aduc mai mult în centru pe Isus și viața Lui: *Calea către Hristos* (1892), *Cugetări de pe Muntele Fericirilor* (1896), *Viața lui Isus* (1898), *Parabolele Domnului Hristos* (1900), și primele capitole din *Divina vindecare* (1905).

Mulți pionieri nu au văzut dorința de schimbare a lui Dumnezeu în ceea ce privește accentul pus mai mult pe Hristos, cel puțin la acea dată.

Cu toate problemele apărute, Ellen White nu a discreditat niciodată biserica și nu a susținut că ar fi lepădată, căzută sau apostată. În 1875, ea scria: „Când este însă exercitată judecata Conferinței Generale, care este cea mai înaltă autoritate pe care o are Dumnezeu pe pământ, independența individuală și judecata personală nu trebuie menținute, ci predate.” (*Mărturii*, vol. 3 p. 492).

Unii vor zice însă că Ellen White și-a schimbat opinia ulterior față de Conferința Generală. Cu excepția unor ocazii și perioade punctuale când nu a recunoscut anumite decizii ale CG ca fiind glasul lui Dumnezeu, Ellen White a susținut Conferința Generală și organizația.

În 1909, ea scria: „Dumnezeu a hotărât că reprezentanții bisericii Lui, din toate colțurile lumii, atunci când sunt întruniți într-o sesiune a CG, vor avea autoritate.” (*Mărturii*, vol. 9. p. 261)

„Dumnezeu a investit biserica Sa cu autoritate și putere deosebită pe care nimeni nu este îndreptățit să o nesocotească sau să o disprețuiască; acela care face aceasta disprețuiește glasul lui Dumnezeu.” (1911 – AA, p. 164).

Ca atare, observăm că factorul „timp” schimbă situația. În 1875, Ellen White a adoptat o poziție; în 1895, 1896, 1898 și la începutul lui 1901, și-a schimbat radical poziția din 1875. Dar du-

pă sesiunea CG din 1901, în urma schimbărilor semnificative la nivel de conducere și operațional, revine la poziția din 1875. Iar în 1909 și 1911, poziția ei este clar cea din 1875.

Factorul „timp” este uneori de-a dreptul crucial; momentul în care profetul spune ceva este important. O afirmație validă într-un moment poate să nu mai fie validă și altă dată.

Așadar, Ellen White a arătat defectele bisericii, dar nu a spus că biserica este decăzută, apostată, nedemnă de încredere sau irecuperabilă. Ea nu a fost atât de „rea” și intolerantă cu biserica, așa cum sunt apostolii acuzatori ai bisericii. Prin urmare, ea a rămas membră a bisericii, nu a devenit „cârcotașă pe extreme”, ci a oferit mereu mustrări, avertizări, dar și mângâiere, încurajare și soluții la problemele apărute.

Care sunt efectele lucrării lor?

Pe oriunde trec „lupii răpitori radicaliști” se pot vedea următoarele efecte: descurajare, pierderea încrederii în biserică și organizație, deturnarea zecimilor și a darurilor, polarizări dizidente, apatie, stare de conflict întreținută ani de zile, un spirit negativist și critic, dezbinări/partide, pierderea tinerilor, ipocrizie, viclenie, răutate, membri care părăsesc biserica dezamăgiți, pierderea încrederii în *Mărturii* și, în final, moartea bisericii.

Soluții la cele două extreme și concluzii

Ne aflăm în pericolul de a ne pierde identitatea. Această stare se datorează în mare parte faptului că mulți dintre noi nu mai predicăm adventist, ci filozofic – evanghelic. Învățăturile „bune” nu sunt suficiente dacă nu sunt înțelese prin prisma sanctuarului sau a viziunii cu privire la advent.

Noi suntem o biserică profetică, și nu una dintre biserici. Dacă nu mai credem lucrul acesta, atunci adventismul nu mai are nicio relevanță. La antipod, ne bate la ușă sectarismul radicalist, nihilist, adventist, care îi prinde pe mulți dintre noi. Listele cu păcate și criticarea bisericii în predicare nu rezolvă problemele existente. Ele ne aruncă într-un legalism demonic, care nu face altceva decât să ne înrăiască mai tare.

Trebuie să ne găsim starea de echilibru. O predicare hristocentrică, plină de dragoste, cu ADN adventist, o trăire creștină autentică și dorința de a-L mărturisi pe Hristos vor fi soluțiile care ne vor trezi pe noi și pe alții, făcându-ne gata pentru ziua revenirii Lui. ■

Ionică Herlea este pastor în districtul Apateu, județul Arad, director al Departamentului Spiritul Profetic, Conferința Banat.

TREBUIE SĂ NE GĂSIM STAREA DE ECHILIBRU. O PREDICARE HRISTOCENTRICĂ, PLINĂ DE DRAGOSTE, CU ADN ADVENTIST, O TRĂIRE CREȘTINĂ AUTENTICĂ ȘI DORINȚA DE A-L MĂRTURISI PE HRISTOS VOR FI SOLUȚIILE CARE NE VOR TREZI PE NOI ȘI PE ALȚII, FĂCÂNDU-NE GATA PENTRU ZIUA REVENIRII LUI.

LUPTA CREDINȚEI

Cred că era anul 1994. Familia Răstășan, Petru și Valeria, din Cluj Napoca se botezase nu de mult alăturându-se comunității românești a Bisericii Adventiste. Pastor era fratele Chețan Emil.

„Am avut un vis ciudat”, mi-a povestit fratele Gheorghe. „Încercam să urc o stâncă abruptă și nu reușeam nicidecum. A venit fratele Chețan și imediat a ajuns în vârf. Frate Chețan, am strigat eu, cum se face că dumneavoastră sunteți și mai în vârstă și totuși ați urcat, iar eu nu reușesc

în ciuda tuturor eforturilor mele? «Trebuie să te prinzi cu toată puterea de stâncă. Așa vei reuși», mi-a răspuns dumnealui.”

Suntem la mijlocul anului 2018. Venirea Domnului Isus este iminentă. Observ însă că, de la un an la altul și de la o generație la alta, parcă slăbește zelul credinței. În ciuda predicilor fără număr de pe internet și din zilele de Sabat, a literaturii spirituale accesibile tuturor, a condițiilor de viață incomparabil mai bune decât ale părinților și bunicilor noștri, suntem, din păcate, tot mai anemici spiritual.

Care este explicația? Desigur, influența tot mai slabă a Duhului Sfânt, Singurul care poate aduce viața, energia Sa nestăvilită în ființele noastre. Dar de ce Duhul Sfânt nu-și face simțită prezența „ca-n vremurile trecute”? Răspunsul cel mai clar formulat la această întrebare extrem de importantă l-am găsit în partea de introducere a studiului biblic de la Școala de Sabat cu titlul „Să biruim răul prin bine”, din perioada 16–22 decembrie 2017. Citez: „Creștinului trebuie să i se aducă la cunoștință ce se așteaptă de la el, iar el trebuie să dorească să îndeplinească aceste cerințe, și apoi să caute puterea fără de care este imposibil să asculte.”

Această exprimare arată, de fapt, ce înseamnă din punct de vedere practic a-L primi pe Domnul Isus ca Domn și Mântuitor personal. Aceasta este îndreptățirea prin credință în viața practică. Unde ne înșală Satana? Mereu ascultăm și repetăm învățătura Domnului Isus la Școala de Sabat. Căutăm predicile cele mai actuale și predicatorii cei mai relevanți. Avem dorința să ascultăm de Mântuitorul nostru scump. Și...? Doar atât. Viața merge înainte ca și până acum. Parcă în jos din punct de vedere spiritual, și nu în sus. Ce se întâmplă? Unde greșim ?

Satana ne înșală prin aceea că nu ne luăm timp să aducem dorințele noastre înaintea Domnului. Fără acest lucru, prezența Duhului Sfânt nu poate fi în viața noastră și parcă ni s-au uscat oasele, ca în viziunea lui Ezechiel. (Ezechiel 37:1-11)

Fratele Petru Răstășan era preocupat de nevoia sa de a crește spiritual, de a urca pe stâncă pe care nu putea ajunge pentru că era prea înal-

tă pentru dumnealui (Psalmii 61:2). Și Domnul, în mila Sa, i-a descoperit secretul: trebuie să se prindă mai strâns, cu toată puterea, în rugăciune, de Domnul Isus pentru a împlini cerințele Cuvântului Său. Cum vom ajunge altfel „la unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, la starea de om mare, la înălțimea staturii plinătății lui Hristos”? (Efeseni 4:13). Doamne, ajută-ne și pe noi să dorim biruința prin Duhul Sfânt și nu prin noi înșine!

Nu știu ce credeți dumneavoastră, cei care citiți aceste rânduri, despre generația fratelui Emil Chețan. Dumnealui nu mai este acum printre noi. A trecut la odihnă în anii trecuți. Dar părerea mea este că frații și surorile din generația anterioară aveau un simțământ mai puternic al dependenței de ajutorul lui Dumnezeu. Erau centrați pe împlinirea cerințelor Cuvântului lui Dumnezeu prin rugăciune, prin ajutorul lui Dumnezeu, și nu prin ei înșiși, așa cum se pare că suntem noi, generația prezentă. Probabil și din cauza greutăților mai mari și a persecuției comuniste prin care au trecut. În anul 1989, cele mai multe comunități aveau ore de rugăciune săptămânale, cu prezența frățietății, astăzi însă s-a pierdut simțământul nevoii după ajutorul lui Dumnezeu. Rândurile fecioarelor nechibzuite se măresc continuu!

Dar noi? Cum să ajungem să înțelegem nevoia vitală după Duhul Sfânt în viața noastră, după ajutorul lui Dumnezeu? Mă gândeam într-o zi: de ce uneori am o dorință vie să mă rog și în altă zi nu m-aș ruga deloc? Am descoperit: când aveam situații fără ieșire, urgente, obiective de nerealizat din punct de vedere omenesc, de care eram conștient, m-aș fi rugat toată ziua. Când nu eram conștient de problemele pe care le aveam, când mi se părea că nu este nicio urgență, nu prea doream să mă rog. Dar a fost vreodată în viața mea când eu să nu am nevoie de ajutorul urgent al Domnului? Nu. Nu a fost nicio zi. Și iată de ce. În fiecare zi și în fiecare clipă, eu sunt la un pas de moarte. Aceasta este condiția umană a fiecăruia dintre noi. Și a ta, și a mea, și a oricărui om! Trebuie să fiu deci zilnic și clipă de clipă pregătit să părăsesc această lume și să mă înfățișez înaintea scaunului de judecată al lui Hristos. Cum a spus cineva foarte realist: „Să trăim ca și cum fiecare zi ar fi ultima de pe pământ și prima din cer!”

Apoi este familia mea – soția și copiii mei – asupra căreia, ca și Iov, trebuie să veghez. Frații mei de corp, rudele mele, cei mai mulți nu sunt la credință, sunt pierduți. Chiar acum aș dori să mă

arunc la picioarele lui Isus și să mijlocesc pentru ei! Dar districtul, cu copiii, tinerii, adulții, frații și surorile în vârstă, fiecare cu greutățile, problemele și ispitele lui? Și apoi datoria cea mai grea: să duc cu frații mei cunoștința mântuirii prin Domnul Isus și a adevărului prezent în zonele albe, tuturor celor care trăiesc în păcat. Deci în fiecare zi eu am avut obiective imposibil de realizat, și totuși în unele zile nu prea am alergat la rugăciune? De ce?

Eu cred că m-a înșelat Satana, m-a orbit, ca să nu fiu conștient de situația reală în care mă aflu. El ne face orbi față de starea noastră de dependență absolută, urgentă, de ajutorul lui Dumnezeu, căci „astăzi este ziua mântuirii” noastre și a celorlalți. Măine, știu prea bine, nu este al nostru. Satana ne înșală să credem că avem mai mult decât ziua de astăzi!

Ce să fac să nu mă mai înșele? M-am rugat Domnului să găsesc o soluție funcțională. Și iată ce fac: îmi scriu în agenda zilnică: „Astăzi ce probleme imposibil de rezolvat fără ajutorul lui Dumnezeu am?” Și apoi le enumăr: viața, desăvârșirea caracterului, mântuirea mea și a familiei mele, districtul, răspândirea Evangheliei, diverse proiecte etc. O, da, am pentru ce să mă rog, căci despărțiți de El nu putem face nimic care să dureze (Ioan 15:5).

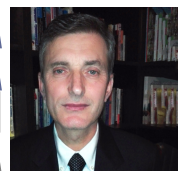
Rugăciunea mea, dorința mea pentru mine în anul 2018 este: „Doamne Isuse, Salvatorul meu, nu-l mai lăsa pe Satana să mă înșele. Ajută-mă în fiecare zi să am simțământul exact al situației mele fără speranță. Să mă prind cu toată puterea mea de stâncă. Ajută-mă să alerg la rugăciune și să biruiesc prin harul și ajutorul Tău, căci altă cale de a birui nu există, oricât aș dori. Ajută-mă să lupt zilnic lupta cea bună a credinței și singur, și cu familia, și cu biserica. Ți mulțumesc că mă iubești și mă ascuți, scumpul meu Mântuitor.”

Este aceasta o dorință potrivită și pentru tine? Există o altfel de luptă a credinței, decât a cunoaște cerințele Cuvântului lui Dumnezeu, a dori să le împlinești și a cere puterea Duhului Sfânt pentru a le realiza? Cuvântul veșnic ne spune: „Luptă-te lupta cea bună a credinței; apucă viața veșnică la care ai fost chemat...” (1 Timotei 6:12)

Caută zilnic să înțelegi situația ta, omenește fără speranță. Prinde-te zilnic, cu toată puterea ta, de Stânca Veacurilor, și singur, și cu familia, și cu biserica ta! ■

Ioan Grama este pastor în Conferința Transilvania de Sud.

**ÎN SIGURANȚĂ
PE STÂNCA
IOAN
GRAMA**

**„LUPTĂ-TE LUPTA
CEA BUNĂ
A CREDINȚEI,
APUCĂ VIAȚA
VEȘNICĂ LA CARE
AI FOST CHEMAT...”
(1 TIMOTEI 6:12)**

Inaugurarea bisericii din Porumbeni

Primele documente istorice care amintesc de satul Porumbeni, situat la 13 km de Târgu Mureș, datează din anul 1334. Locuitorii, cu puțin peste 600 la număr, sunt în majoritatea lor maghiari. Conviețuiesc aici în mod pașnic creștini reformați, ortodocși și adventiști.

În anul 1936, la Porumbeni, în inima lui Kardoș József a prins rădăcini pentru prima dată credința adventă. Până la începutul anilor 1940, comunitatea, care creștea pe zi ce trece, frecventa biserica din Curteni, apoi se adunau în casa lui Kardoș József și pe urmă în case închiriate. Prima casă de rugăciune a fost construită în anul 1958, pe un teren donat de fratele Kardos Gyula. Și astăzi, biserica se află în același loc. Construcția veche a fost renovată de mai multe ori, până la data de 25 aprilie 2017, când, în urma unui incendiu, a ars. Ziua aceasta a reprezentat pentru adventiștii din Porumbeni o zi de amărăciune. Mesajul de încurajare venit de la Conferința a fost cuprins în cuvintele din Romani 8:28: „Toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu.”

La câteva zile după incendiu, cu ajutorul bisericilor vecine, localnicii au îndepărtat dărămurile. Datorită internetului, vestea incendiului s-a răspândit repede și au demarat imediat lucrările de construcție ale unei noi biserici. Dumnezeu și-a deschis vistieria cu generozitate și zilnic soseau lucrurile necesare: materiale de construcție, bani și forță de muncă. Tragedia a îndemnat comunitatea locală la unitate și redeșteptare și nu numai. Construcția nouă avansa zilnic cu eforturi extraordinare și ajutor imens din partea lui Dumnezeu. În doar 49 de zile, la 16 iunie, noua clădire a fost acoperită și sala anexă a devenit potrivită pentru primul serviciu divin festiv, cel al schimbului străjerului pastoral. În următoarele 34 de zile a fost finalizată și sala de închinare, în care comunitatea s-a bucurat de Sfânta Cină. În amintirea bisericii vechi, o cărămidă se vede la amvon.

Serviciul divin de inaugurare a avut loc la 19 mai 2018, în prezența a mai mult de 300 de persoane. Evenimentul s-a bucurat de prezența reprezentanților Uniunii și Conferinței Transilvania de Sud și, de asemenea, de pastorii care au slujit aici în trecut. Reprezentanții primăriei din Ceașu de Câmpie, preotul și prezbiteriul Bisericii Reformate și, de asemenea, reprezentantul Bisericii Ortodoxe ne-au onorat cu prezența lor. Cuvântul a fost vestit de reprezentantul Uniunii, pastorul Balla Lóránd, iar rugăciunea de inaugurare a fost înălțată de către secretarul Conferinței, Tamási Károly. Corul bisericii locale și formația bărbătească

„Speranța”, din Câmpenița, au contribuit la solemnitatea evenimentului. Lui Dumnezeu I se cuvine slava. Cuvântul Său exprimă un adevăr veșnic: „Toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu.” ■

Ferencz Zorgel Jozsef Attila, pastor în Conferința Transilvania Sud

O casă pentru Dumnezeu la Găloșpetru

Găloșpetru este un sat cu 950 de locuitori, situat în zona Ierului, în partea superioară a județului Bihor. Locuitorii sunt de confesiune reformată, greco-catolică, baptistă și adventistă.

Primul adventist din sat a fost veteranul Draveczi Gábor, care s-a întors din prizonierat având credința adventă. În 1947, cu ocazia primului botez, s-au alăturat comunității familiile Szőke, Negrean și Csarnó. Conducătorul de atunci, Salánki József, cu spirit valdenz, a copiat manual, de mai multe ori, cartea de imnuri ca să o poată oferi cadou. De la 22 de suflete, la începutul anilor 1990, biserica a scăzut la doar trei persoane: s-au căsătorit, s-au mutat sau au decedat.

În 1993, prin mutarea familiei Rádai aici, biserica a primit un suflu nou. Până în 2003, numărul membrilor a crescut la 11. Datorită faptului că, începând cu anul 1947, comunitatea se aduna în casele familiilor Mihály, Szőke, Miklós, Rádai, s-a născut planul construirii unei locaș de cult. Terenul a fost achiziționat în 2003. Deși lucrările s-au extins pe o perioadă lungă, 15 ani, prin harul lui Dumnezeu, visul a devenit realitate. În ziua de 26 mai a.c., cu ocazia inaugurării, 150 de suflete s-au bucurat pentru faptul că, după 71 de ani de prezență adventistă în Găloșpetru, există și o casă de rugăciune adventistă. Au slujit cu această ocazie Balla Lóránd, din partea Uniunii, Mihai Maur, Marius Morar și Emil Jigău, administratori ai Conferinței Banat. La solemnitatea ocaziei, au contribuit poeziile, fanfara și Corul Bisericii Adventiste din Oradea.

În cei 71 de ani, un număr de 21 de pastori au slujit aici. În perioada slujirii la Găloșpetru a pastorilor Wilhelm Moldovan, Szász Ernest și Kiss János au avut loc acțiuni evanghelistice notabile, continuate neîntrerupt în ultimii 20 de ani. Biserica, având în prezent 10 membri și 2 copii, mărturisește împreună cu Samuel: „Până aici Domnul ne-a ajutat.” ■

Verebi László, pastor în Conferința Banat

LA FÂNTÂNA SITNA

Adventismul „istoric” este reprezentat astăzi de câteva curente și grupuri independente diverse, care și-au intensificat propaganda printre membrii bisericii, pentru a-i reconverti la „cărările vechi”. Care sunt aceste cărări vechi? Pentru unii, cărările vechi înseamnă întoarcerea la non-trinitarismul adventist dinaintea de 1896. Pentru alții, înseamnă întoarcerea la interpretările profetice pionierești dinaintea de 1950 și chiar din 1843. Pentru unii este vorba despre întoarcerea la momentul 1888, ca cheie a trezirii și a succesului bisericii. Pentru alții, ar fi continuarea teologiei bisericii de dinaintea de 1957.

Toate versiunile de adventism istoric au în comun cel puțin următoarele prejudecăți:

1. Credința că adventiștii au primit adevărul întreg în generația de după 1844, prin descoperirile E.G. White, și că orice schimbare în înțelegerea doctrinei, a principiilor, a teologiei și a practicii bisericii este condamnată („apostazia Omega”).
2. Credința că scrierile E.G. White sunt *inerante* (lipsite de inadvertențe) și că au ultimul cuvânt în teologie, în interpretarea Bibliei și în orice alt domeniu la care se face referire (istorie, știință etc.).
3. Confuzia dintre doctrinele fundamentale și opinii teologice, dintre principii și „prințipuri”, dintre valori perene și mofturi.
4. Impunerea unor „teste” ale adevăratei credințe, dincolo de doctrinele fundamentale recunoscute de toți. Dacă nu accepți descoperirea lor specială, te socotesc pierdut.
5. Atitudine critică neloială față de restul bisericii și, în mod special, față de conducerea bisericii, față de care manifestă antagonism, lipsă de respect, indisciplină și suspiciuni răutăcioase. Se alimentează permanent cu vești proaste, reale sau imaginare, și îi învinuiesc pe reprezentanții bisericii de trădare, pact cu dușmanul, infiltrări iezuite etc.
6. Se cred ultimii reprezentanți ai credinței adventiste (rămășița rămășiței!), se erijează în rolul de profeți care avertizează biserica și se victimizează, comparându-se cu Isus și cu profeții de demult, care au fost respinși și martirizați de Israel.

7. Scrierile lor de popularizare abundă de alidine și majuscule, un limbaj violent pentru ochi, un mod de a striga la cititor, iar conținutul lor este în alb negru: băieții buni și băieții răi. Nu este loc de delicatețe, de toleranță, de înțelegere.

O doctrină pe care adventismul istoric o promovează în mod proeminent este teologia ultimei generații, care include credința că Domnul Hristos, a moștenit prin întrupare natura noastră umană căzută („păcătoasă”); că El a biruit în această natură și că El este pentru noi nu numai jertfa ispășitoare, ci și exemplul desăvârșit. Se accentuează astfel posibilitatea, precum și datoria noastră de a fi desăvârșiți, fără păcat, așa cum a fost El, și necesitatea ca generația celor care vor fi găsiți în viață la venirea Domnului să fie biruitori, așa cum îi prezintă Apocalipsa.

Dialogul cu evangheliile (1955–1956)

Când adepții adventismului istoric se referă la anumite interpretări teologice dezvoltate după 1957 în publicațiile bisericii și în învățământul adventist, ei le numesc „noua teologie”. Ocazia apariției „noii teologii” a fost dialogul istoric dintre evanghelici și adventiști.

Evanghelicismul este un curent interconfesional apărut în urma trezirilor religioase protestante, o combinație de pietism, calvinism (prezbiterianism și puritanism), baptism, metodism, dispensaționalism, penticostalism. Alianța Mondială Evanghelică, formată în 1951, numără azi aproximativ 600 de milioane de credincioși în 129 de țări, cu circa 100 organizații internaționale.¹

Evangheliile, cel puțin aceia care aveau habar de adventiști, întrețineau destule prejudecăți față de aceștia, alimentate parțial de publicații adventiste anterioare, precum și de scrierile unor apostazi.² Din acest motiv, adventiștii erau considerați un „cult” (sectă eretică).

În 1949, un predicator evanghelic care emitea prin radio comentarii la *Epistola către romani* a fost

**ROBII LUI ISAAC AU
MAI SĂPAT ÎN VALE
ȘI AU DAT ACOLO
PESTE O FÂNTÂNĂ
CU APĂ DE IZVOR.
PĂSTORII DIN GHE-
RAR S-AU CERTAT
ÎNSĂ CU PĂSTORII
LUI ISAAC, ZICÂND:
„APA ESTE A NOAS-
TRĂ.” ȘI A PUS
FÂNTÂNII NUMELE
ESEC, PENTRU CĂ SE
CERTASERĂ CU EL.
APOI AU SĂPAT O
ALTĂ FÂNTÂNĂ, PEN-
TRU CARE IAR AU
FĂCUT GÂLCEAVĂ,
DE ACEEA
A NUMIT-O SITNA.
(GENEZA 26:19-21)**

ÎN 1960, WALTER MARTIN A PUBLICAT CARTEA *THE TRUTH ABOUT SEVENTH-DAY ADVENTISM*. CU UNELE „OBIECȚII MINORE”, EVANGHELICII RECUNOȘTEAU CĂ ADVENTIȘTII SUNT O BISERICĂ EVANGHELICĂ SORĂ, CARE ARE ADEVĂRUL ESENȚIAL MÂNTUITOR, ȘI NU O SECTĂ ERETICĂ.

surprins să primească aprecieri din partea unui adventist (Toby E. Unruh, președintele Conferinței Pennsylvania). Predicatorul, pe nume Donald G. Barnhouse (1895–1960), pastor prezbitarian, teolog și fondator al jurnalului creștin *Eternity*, avea puternice prejudecăți împotriva adventismului și credea că aceștia sunt legalisti. Ca răspuns, Unruh i-a dăruit un exemplar din cartea *Steps to Christ* (*Calea către Hristos*). După ce a citit, Barnhouse s-a repezit să publice că scrierea respectivă ar fi plină de erori satanice și erezii. Dezgustat de această reacție primitivă și nedreaptă, Unruh nu a mai continuat dialogul cu Barnhouse.

Între timp, Barnhouse transmisese numele lui Unruh unui colaborator evanghelic Walter Martin, care tocmai începuse să scrie o carte împotriva doctrinei adventiste. Walter R. Martin (1928–1989) era un pastor baptist, fondatorul Institutului de Cercetare Creștină, specializat în apologetică creștină, cu o personalitate intimidantă de procuror, cunoscut ca „nașul mișcării anticult”. Pentru a cunoaște cât mai exact această doctrină, înainte de a scrie, Martin l-a rugat pe Unruh să-i pună la dispoziție cărți reprezentative și să-i aranjeze o întâlnire cu apologeți adventiști proeminenți, care să poată răspunde la întrebările lui.

Martin a primit cărțile cerute și ocazia unui dialog cu liderii Conferinței Generale. A luat cu el și un bun profesor de greacă biblică (George Cannon) și au venit la sediul Conferinței Generale din Takoma Park, Washington DC. Pe lângă Unruh, care a făcut oficiul de moderator, gazdele adventiste ale acestei prime întâlniri au fost:

1. Walter E. Read (1883–1976), teolog și administrator.
2. Le Roy E. Froom (1890–1974), editor, administrator, apologet și istoric, autorul marilor volume *Prophetic Faith of our Fathers* și *Conditionalist Faith of Our Fathers*. A scris, de asemenea, *Venirea Mângâietorului*, o carte care, pe lângă scrierile E.G. White, a influențat mult aprecierea Duhului Sfânt ca persoană divină.
3. Roy Allan Anderson (1895–1985), pastor australian, evanghelist, teolog și administrator, autorul cărților *Desfășurând profețiile lui Daniel* și *Desfășurând cartea Apocalipsei*.³

După câteva săptămâni de conferințe teologice cu adventiștii, Martin s-a convins că greșise în aprecierea adventiștilor ca sectă eretică. I-a comunicat și lui Barnhouse această concluzie, adăugând că Unruh fusese rănit de el pe nedrept. Barnhouse, regretând atitudinea sa anterioară, i-a invitat pe toți conferențiarilor implicați să se întâl-

nească în casa lui din Doylestown, Pennsylvania. La întâlnire, Barnhouse i-a cerut iertare lui Unruh și s-a rugat pentru lumină și spirit frățesc. Pe lângă cei menționați mai sus, erau prezenți acolo: Donald Barnhouse Junior (fiul), teolog consultant al lui Billy Graham; și Russell Hitt, editor al jurnalului *Eternity*.

Dialogul a continuat mai mult timp în Doylestown. Ca urmare, Barnhouse tatăl și fiul s-au convins că îi judecaseră greșit pe adventiști; iar Barnhouse fiul l-a îndemnat pe tatăl său să publice cu orice risc concluzia aceasta în jurnalul *Eternity*, ceea ce s-a și întâmplat. A apărut apoi în *Eternity*, prezentată pe larg, doctrina adventistă a preoției lui Isus în sanctuarul ceresc.

Dialogul din anii 1955–1956 a avut o considerabilă importanță istorică, nu doar în ce privește relațiile dintre adventiști și evanghelici, ci și în ce privește dezvoltarea apologeticii și teologiei adventiste. Adventiștii au fost astfel recunoscuți ca frați creștini (în măsura în care cred la fel ca liderii adventiști menționați), iar evanghelicii i-au încurajat pe adventiști să-și publice studiile prezentate în cursul conferințelor, pentru a răspunde astfel public criticilor și a-și ameliora imaginea în lumea creștină. În final, și unii, și alții au publicat cărți care urmau să schimbe imaginea publică a adventismului.

Adventiștii mai întâi au publicat toate răspunsurile lor în dialogul cu liderii evanghelici. Înainte de publicarea cărții, întrebările și răspunsurile respective au trecut printr-un comitet din care făceau parte și reprezentanți ai Conferinței Generale, apoi au fost trimise la peste 250 de lideri adventiști reprezentativi din toată lumea, de la care s-au așteptat reacții. În anul 1957, după ce s-au luat în considerație toate sugestiile, acest compendiu a fost publicat sub titlul: *Seventh-day Adventists Answer Questions on Doctrine* (AZS răspund la întrebări de doctrină), pe scurt QOD. Este o lucrare monumentală, impresionantă prin seriozitatea conținutului și pe nedrept blamată de unii, care poate nici n-au citit-o.

În 1960, Walter Martin a publicat cartea *The Truth About Seventh-day Adventism* (Adevărul despre AZS). Cu unele „obiecții minore” (Sabatul, sanctuarul, judecata de cercetare, nemurirea condiționată, rămășița, Spiritul profeției), evanghelicii recunoșteau astfel că adventiștii sunt o biserică evanghelică soră, care are adevărul esențial mântuitor, și nu o sectă eretică („cult”).

Amândouă cărțile au făcut valuri în mediul lor și au stârnit stupefacție, polarizând cititorii. QOD a fost apreciată în mediul adventist, iar deschiderea lui Martin și a lui Barnhouse a fost sa-

lutată. Pe de altă parte, cartea a creat o schismă surdă, însă destul de vocală în adventism. Cartea lui Martin a stârnit atât mirări, cât și neplăceri în lumea evanghelică. Mulți lideri evanghelici au rămas rezervați, iar unii s-au pronunțat împotriva ei. Totuși, rolul providențial al acestui dialog interconfesional și al cărților publicate este evident. Pe această cale, credința adventistă a devenit mult mai cunoscută și discutată.

Obiecții și „negocieri” (!?)

De fapt, nu au avut loc niciun fel de negocieri între liderii adventiști și cei evanghelici. Totul s-a rezumat la un dialog în care liderii adventiști au făcut doctrinei adventiste cea mai bună prezentare de care erau în stare, încercând să răspundă prejudecăților și obiecțiilor explicite ale evanghelicilor.

Principalele doctrine adventiste față de care evanghelicii aveau obiecții erau următoarele:

1. Credința că *mântuirea* nu este doar *prin har*, ci implică și faptele ascultării de Lege. (Într-adevăr, AZS cred că ascultarea de Dumnezeu, păzirea poruncilor, este condiție de mântuire. Mântuirea este *numai prin har*, dar harul aduce și puterea de a face voia lui Dumnezeu, nu doar iertarea și siguranța mântuirii în orice condiții – harul ieftin).
2. Credința că Domnul Hristos nu este Dumnezeu *etern*, ci are început. (Într-adevăr, AZS fuseseră antitrinitari până în generația de tranziție 1896–1931, unii crezând că Hristos/Mihail ar fi fost primul înger creat, dar cei mai mulți crezuseră că El este „născut din Tatăl” în sens fizic, înainte de a fi lumea. Deși înțelegerea AZS asupra dumnezeirii depline a Domnului Hristos se dezvoltase între timp, evanghelicii aveau acces la cărțile mai vechi, în special la comentariile profetice ale lui Uriah Smith).
3. Credința că *ispășirea* nu a fost *completă la cruce*; că la cruce a avut loc doar jertfa, în timp ce ispășirea se face în cer, după 1844. (Într-adevăr, aceasta fusese concepția tuturor pionierilor noștri, începând cu studiul lui O.R.L. Crosier, 1847). Barnhouse afirma despre doctrina adventistă a sanctuarului, a ispășirii și a judecății că este „plată, stătută și neprofitabilă.” (*Eternity Extra*, September, 1956, p. 4).
4. Credința că Domnul Hristos, întrupându-se, a luat *natura păcătoasă* a omului căzut. (Într-adevăr, scrierile AZS dintre anii 1890–1957 dovedesc că aceasta era înțelegerea generală

a adventiștilor pe timpul dialogului cu evanghelicii).

Questions on Doctrine (QOD)

Aceste obiecții au fost întâmpinate de reprezentanții AZS, care au argumentat că biserica depășise între timp opiniile învechite, sau că unele din aceste opinii supraviețuiesc doar în credința unei minorități. Răspunsurile la toate aceste obiecții sunt prezentate amănunțit în cartea QOD. Dar pentru că această carte nu există în limba română, vom trata aici pe scurt răspunsul reprezentanților adventiști.

Harul. Cu privire la mântuirea prin har, nimic nu s-a schimbat. Noi însă credem că harul nu este doar al iertării, ci și al sfințirii și al biruinței. Harul nu ne scutește de ascultare, de fapte bune, de dezvoltarea unui caracter după chipul lui Dumnezeu, ci, dimpotrivă, ne dă mai mare răspundere și mai mare putere (Tit 2:11-13; 1 Corinteni 15:10;).⁴ Noi facem deosebire între „faptele Legii” pe care le disprețuiește Pavel, deoarece, în concepția iudaică și iudaizantă, acestea sunt fapte meritatorii, ceea ce ar contrazice meritele unice ale lui Isus. Dar ca fapte ale credinței, ele sunt obligatorii, fiind exprimări și dovezi ale credinței (Romani 2:13; Galateni 5:6; Iacob 2:21-26), fără niciun merit (Luca 17:10).

Eternitatea lui Hristos. Declarația de credință existentă în Anuarul din 1956 încă nu conținea o referire directă și explicită la eternitatea Domnului Hristos.⁵ Se afirma Trinitatea Dumnezeirii, apoi se sublinia că „Isus Hristos este Dumnezeu adevărat, de aceeași natură și esență cu Eternul Tatăl”. Pentru un om inteligent era suficient ca să deducă de aici eternitatea Fiului. În Anuarul din 1981 urma să apară exprimarea directă că Isus este „eternul (fără început) Fiu”. QOD explică dezvoltarea doctrinei despre Dumnezeire până în 1957. Se menține ideea că Mihail este Hristosul preexistent, dar că acesta nu este o creatură, un înger, ci Hristos, Domnul Oștirilor.

Ispășirea. În ce privește doctrina ispășirii, teologii adventiști au renunțat la formularea anterioară și au afirmat, dimpotrivă, că jertfa Domnului Hristos a făcut ispășire completă la cruce (Daniel 9:24; Romani 3:25; 1 Corinteni 15:3; Evrei 1:3; 2:17; 1 Ioan 2:2; 4:10). Orice jertfă pentru păcat era ispășitoare (Leviticul 4:26,35; 5:6-7,16,18; 10:17; 19:22; Numeri 15:24-25,28). Rolul Zilei Ispășirii era doar acela de a confirma ispășirea făcută prin jertfele pentru păcat din cursul anului (Leviticul 16:16,30). Evreul nu trebuia să aștepte

NU AU AVUT LOC NICIUN FEL DE NEGOCIERI ÎNTRE LIDERII ADVENTIȘTI ȘI CEI EVANGHELICI. TOTUL S-A REZUMAT LA UN DIALOG ÎN CARE LIDERII ADVENTIȘTI AU FĂCUT DOCTRINA ADVENTISTE CELA MAI BUNĂ PREZENTARE DE CARE ERAU ÎN STARE, ÎNCERCÂND SĂ RĂSPUNDĂ PREJUDECĂȚILOR ȘI OBIECȚIILOR EXPLICITE ALE EVANGHELICILOR.

DEȘI QOD ESTE
O CARTE DOC-
TRINARĂ ȘI
APOLOGETICĂ
EXCELENTĂ,
CARE MERITĂ
TOT RESPECTUL,
AFIRMAȚIILE
EI CU PRIVIRE
LA ISPĂȘIRE
ȘI LA NATURA
UMANĂ A LUI
HRISTOS AU
DEVENIT IMEDIAT
INFLAMANTE.
REPREZENTAN-
TUL OPOZIȚIEI
FAȚĂ DE QOD ȘI
PROTAGONISTUL
ADVENTISMULUI
ISTORIC A FOST
M.L. ANDREASEN.

Ziua Ispășirii pentru a avea siguranța iertării. AZS au început să susțină de atunci că în Ziua antitipică a Ispășirii (de la anul 1844), Domnul aplică în cadrul judecății, în dreptul celor pocăiți, meritele jertfei Sale ispășitoare.⁶

Natura umană a lui Hristos. În această privință, apologeții noștri care au dialogat cu evanghelicii au luat poziția tradițională, evanghelică, argumentând cu Biblia și cu Spiritul Profetic că Domnul Hristos, prin întrupare, a luat natura lui Adam cel necăzut în păcat; prin urmare nu a avut natura noastră umană („păcătoasă”) care ne ispitește la păcat. Aceasta fusese opinia de la sine înțeleasă, care circula în mediul adventist, până pe la anii 1890. După această dată, scrierile lui A.T. Jones, E.J. Waggoner, W.W. Prescott, cât și scrierile lui Ellen White susțineau poziția că Hristos a luat natura omului căzut (*sinful nature*) și a fost desăvârșit de sfânt, nepătat și biruitor în această natură. Spiritul Profetic însă, ca și Biblia, nu prezintă subiectul naturii umane în mod sistematic, ci în diverse afirmații, care uneori par a fi contradictorii.

Teologii adventiști implicați în dialogul cu evanghelicii și în editarea QOD au folosit însă afirmațiile din Spiritul Profetic în mod selectiv, făcând o compilație din acelea care erau în armonie cu ortodoxia evanghelică⁷, pentru a nu se încurca în probleme teologice inutile, la care nu ar fi putut face față în împrejurările date. Referitor la autorii adventiști care aveau o altă poziție, despre care ambele tabere erau conștiente, liderii de la Takoma Park i-au asigurat pe editorii de la *Eternity* (Sept. 1956:6) că nu ar reprezenta adventismul standard, ci o „aripă lunatică”.

Deși QOD este o carte doctrinară și apologetică excelentă, care merită tot respectul, afirmațiile ei cu privire la ispășire și la natura umană a lui Hristos au devenit imediat inflamante. Reprezentantul opoziției față de QOD și protagonistul adventismului istoric a fost M.L. Andreasen, teologul decan, un pensionar la data dialogului cu evanghelicii. Teologia exprimată în această carte, precum și dezvoltările care au urmat au fost etichetate de adventiștii „istorici” cu numele de „noua teologie”.

Milian Lauritz Andreasen (1876–1962)

Andreasen a fost pastor, administrator, educator și autor, unul dintre cei mai proeminenți teologi adventiști ai vremii lui, profesor la Universitatea Andrews (1937–1950). A contribuit la alcătuirea *Comentariilor Biblice* și a scris de ase-

menea 15 cărți, dintre care în limba română au fost traduse: *Decalogul* și *Serviciul în sanctuar*.

Andreasen era un temperament wesleyan, hipersensibil spiritual, în anumite privințe incapabil de a depăși limitele teologice în care fusese educat, deși nu era lipsit de talent analitic și curajos în a afirma adventismul. Nu este de mirare că bătrânul nu luase parte la dialogul cu evanghelicii. Nu fusese invitat, nici măcar informat. Pe o cale socotită de el providențială, de care oficialii nu erau deloc bucuroși, au căzut în mâinile lui Andreasen niște copii tipărite ale dialogurilor și astfel a aflat de modificările care l-au scandalizat.

Andreasen a interpretat toate aceste schimbări ca pe un atac la Spiritul Profetic și ca pe o respingere a esenței adventismului. Atât doctrina ispășirii complete la cruce, cât și cea a naturii umane fără păcat moștenită de Isus erau străine de teologia reprezentată de cărțile lui și de alte cărți adventiste. Pentru Andreasen, aceste schimbări erau curată apostazie.

Teologia lui Andreasen accentua o curățare în paralel a templului sufletului și a bisericii, odată cu curățarea templului ceresc. De asemenea, el învăța, după Apocalipsa 15:8, că ultima generație de credincioși va trece prin timpul strâmtorării fără Mijlocitor, că venirea lui Isus va avea loc atunci când caracterul lui Isus va fi perfect reprodus în poporul Lui. Toate acestea, în teologia lui Andreasen, erau strâns legate de conceptul naturii umane căzute moștenită de Hristos, care este și Exemplul, nu doar Înlocuitorul nostru, că ultima generație de credincioși va demonstra în fața înregului univers ce înseamnă a păzi poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus.

Publicația care eticheta teologia sa dragă drept „iresponsabilă” și „lunatică” l-a ofensat rău pe Andreasen. A urmat o corespondență cu președintele CG, Reuben Figuhr, și diverse încercări de a opri circulația cărții QOD, dar în zadar. Alarmat, imaginându-și că biserica se rupe sau se sinucide, Andreasen a hotărât să se adreseze în scris pastorilor în mod direct, printr-o serie de nouă articole despre ispășire (1957–1958), apoi de șase *Scrisori către biserici* (1959).⁸ Cum era de așteptat, ele au căzut și în mâinile laicilor, așa că focul opoziției s-a întins. Andreasen și-a continuat protestele și avertizările între 1960 și 1961. Ca urmare, la 6 aprilie 1961, CG a votat suspendarea autorizației pastorale a decanului, la care Andreasen a răspuns cu o nouă „circulară” la 19 ianuarie 1962 („Împușcând câinele de pază”).

Când suferința fizică se combină cu suferința spirituală, reacțiile omului pot fi exagerate și ju-

decata dreaptă, întunecată. Andreasen, pe patul de suferință, la spitalul din Glendale, California, era chinuit între altele și de gândul că nu este în pace cu frații săi.

La 19 februarie 1962, Andreasen a adormit în Domnul, deplin împăcat și fericit. Cu trei zile înainte fusese vizitat de frații R. Figuhr (președintele Conferinței Generale) și R.R. Bietz (președintele Uniunii Pacificului). Cu această ocazie, bătrânul s-a împăcat cu reprezentanții bisericii și și-a exprimat regretul pentru confuzia creată în biserică de acțiunile sale, promițând că pe viitor își va adresa reacțiile numai oficialilor Conferinței Generale. La 1 martie 1962, CG retrăgea post-mortem suspendarea lui Andreasen și trimitea văduvei lui autorizația de pastor a soțului, spre păstrare.

Dacă Andreasen s-a împăcat cu liderii pe care îi blamase, nu același lucru se întâmplă cu urmașii lui. Pe de altă parte, împăcarea dintre Andreasen și reprezentanții „noii teologii” nu a însemnat că Andreasen renunțase la teologia lui. Tensiunile cu noua teologie, mai potolite sau mai vocale, aveau să continue.

Noua teologie

Opiniile din QOD nu au fost cauza schimbărilor teologice în biserică. Mai degrabă dinamismul istoric al teologiei adventiste a făcut ca și generația 1950–2000 să răspundă cu Biblia în mână la provocările istoriei. Teologia lui Froom și a lui Anderson a fost continuată de următorii teologi deosebit de respectați:

1. Edward Heppenstall (1900–1994), cel mai influent teolog AZS din generația lui, pastor britanic, profesor la *La Sierra, Andrews University* și *Loma Linda University*. A scris studii asupra Legii și legămintelor (1952). Heppenstall a fost principalul educator al noii generații de pastori și teologi, în ce privește Evanghelia mântuirii numai prin Hristos. A învățat despre zădărnicia perfecțiunii omenești, că nu există desăvârșire omenească fără păcat.
2. Hans K. LaRondelle (1929–2011), pastor olandez, student al lui Berkouwer și apoi al lui Heppenstall la Universitatea Andrews, a fost un teolog și profesor foarte influent la Universitatea Andrews între anii 1967 și 1991.
3. Raoul Dederen (1925–2016), pastor belgian, teolog și profesor foarte influent la Universitatea Andrews (1964–1991). Cunoscut autor și editor de teologie.
4. Morris Venden (1932–2013), pastor în California, mare predicator al Evangheliei, ale că-

rui predici și cărți au circulat în toată lumea, chiar și în România comunistă. Un puternic avocat al îndreptățirii și sfințirii prin credință și un mare artist al cuvântului, priceput la ilustrații.

Aceste personalități au avut cea mai mare influență în modelarea noii generații adventiste. Dar tensiunile cu teologia istorică nu par să fi fost rezolvate în mod satisfăcător. Este teologia lui Andreasen strict personală? Ce facem dacă ea este oarecum susținută de Spiritul Profetic? Există vreo cale de a împăca ceea ce spune Andreasen și Spiritul Profetic despre „ultima generație”, pe de o parte, și „noua teologie”, pe de altă parte? Răspunsul la aceste întrebări ar trebui să urmeze. ■

¹ En.Wikipedia: „Evangelicalism”.

² Dudley M. Canright (1840–1919), pastor, evanghelist și administrator în conducerea CG, care a părăsit biserica în 1887, devenind pastor baptist, și a scris apoi o serie de cărți apologetice împotriva adventismului, care până astăzi sunt reeditate. (En. Wikipedia: „D.M. Canright”). În aceeași categorie intră o serie de scrieri ale foștilor adventiști proeminenți: Edward Ballenger (1864–1955, fratele lui Albion), L.R. Conradi (1856–1939) etc.

³ En.Wikipedia: „Walter Ralston Martin”, „Donald Grey Barnhouse”, „Le Roy Froom”. Cf. Loren Seibold, „Why the Seventh-day Adventist Church Changed”, *Spectrum*, 16 Oct. 2014; Gary Land, *Adventism in America*, Eerdmans, Grand Rapids, Michigan, 1986: 185–188.

⁴ Se pare că, totuși, în adventism nu toți predică la fel doctrina harului. Se aud printre noi și glasuri „evangelice”, care afirmă că orice discuție despre condiții și obligații în cadrul legământului, sau de așteptări divine legate de „biruință” și „desăvârșire creștine”, este legalism, perfecționism etc.

⁵ H.W. Klaser, „Fundamental Beliefs of Seventh-day Adventists”, în 1956 *Yearbook of the Seventh-day Adventist Denomination*, Review and Herald, page. 4. <http://documents.adventistarchives.org/Yearbooks/YB1956.pdf>.

⁶ Doctrina aceasta cunoaște însă și alte versiuni. Unii autori adventiști vorbesc despre o ispășire care s-ar face „în” (sau „cu”) ființa omenească. În acest caz, termenul *ispășire* se folosește impropriu. Apologetii adventiști de limbă engleză folosesc adesea termenul *atonement* (ispășire) în sensul lui etimologic (*at-ONE-ment* = unire, împăcare), ceea ce este, totuși, altceva decât *ispășire*, chiar dacă împăcarea cu Dumnezeu sau unirea cu Dumnezeu (îndreptățirea și sfințirea noastră) au legătură directă cu ispășirea făcută o dată pentru totdeauna de Isus (Rom. 6:10; Evrei 7:27; 10:10). Ispășirea este suportarea pedepsei pentru vină. Ispășirea se poate face de către cel vinovat (Num. 35:33;), sau, dacă este iertat, se face pe principiul divin al înlocuirii: ispășirea substituțională (Is. 53:4-6,8,10-12; Rom. 5:8).

⁷ Este concluzia mai multor observatori. În ediția din 2003 a cărții QOD (pp. 516–526), editorul George Knight, cunoscut istoric adventist, subliniază că autorii cărții au manipulat oarecum datele în acest caz.

⁸ M.L. Andreasen, *Letters to the Churches* (1959), Gems of Truth, Conway, Missouri. www.oocities.org/weprotest.geo/preface.html#top.

Florin Lăiu este profesor de Biblie la Universitatea Adventus, Cernica, România.

DACĂ ANDREASEN S-A ÎMPĂCAT CU LIDERII PE CARE ÎI BLAMASE, NU ACELAȘI LUCRU SE ÎNTÂPLĂ CU URMAȘII LUI. PE DE ALTĂ PARTE, ÎMPĂCAREA DINTRE ANDREASEN ȘI REPREZENTANȚII „NOII TEOLOGII” NU A ÎNSEMNAT CĂ ANDREASEN RENUNȚASE LA TEOLOGIA LUI. TENSIUNILE CU NOUA TEOLOGIE, MAI POTOLITE SAU MAI VOCAL, AVEAU SĂ CONTINUE.

SĂ CUNOAȘTEM BIBLIA!

A. În acest număr vom studia ultimele cărți din Vechiul Testament: Obadia, Iona, Mica, Naum, Habacuc, Țefania, Hagai, Zaharia, Maleahi.

1. Cum se mai numește cartea lui Obadia?

- a. Teman;
- b. Avdie;
- c. Sefarad.

2. Ce a făcut Iona în pânțelele peștelui?

- a. A dormit;
- b. A citit;
- c. S-a rugat.

3. De unde era Mica, sau Michea?

- a. Samaria;
- b. Moreșet;
- c. Iuda.

4. De unde era Naum, sau Nahum?

- a. Ninive;
- b. Moreșet;
- c. Elcoș.

5. Cum se mai cheamă cartea Habacuc?

- a. Nahum;
- b. Avacum;
- c. Michea.

6. Țefania sau...?

- a. Asdod;
- b. Amon;
- c. Sofonie.

7. Hagai sau ...?

- a. Agheu;
- b. Zorobabel;
- c. Avdie.

8. Ce sunt îndemnați oamenii să ceară de la Domnul, în cartea lui Zaharia: „Cereți de la Domnul _____, _____ de primăvară!”

- a. Abanos;
- b. Frezie;
- c. Ploaie.

9. Inima cui va fi schimbată/întoarsă din versetul următor din cartea Maleahi? „El va întoarce inima _____ spre _____ și inima _____ spre _____ lor, ca nu cumva, la venirea Mea, să lovesc țara cu blestem!”

- a. Bunicilor spre nepoți și a nepoților spre bunici;
- b. Nepoților spre veri și verilor spre nepoți ;
- c. Părinților spre copii și copiilor spre părinți.

B. Vă propunem un careu cu litere în care veți găsi cuvintele din partea dreaptă, dacă le veți căuta în sensul săgeții din dreptul cuvântului dat.

S	D	M	F	Z	D	P	M	T	Z	I	Q	S	Y	H
R	V	T	O	H	E	N	E	D	V	O	L	Q	E	D
A	L	D	O	M	K	R	L	D	D	P	P	G	M	Q
T	F	I	C	K	A	K	W	F	V	Y	Q	R	N	C
U	D	C	K	O	G	T	Y	B	T	A	X	Q	C	R
J	G	U	S	O	R	X	P	R	L	K	N	N	R	C
K	C	R	D	Y	Y	A	F	P	L	S	I	T	P	K
X	Y	C	E	X	A	S	B	E	C	A	N	O	I	D
P	D	U	E	S	Q	M	L	I	M	E	E	Z	X	F
E	S	B	O	S	C	E	T	S	E	P	M	R	X	G
V	F	E	F	N	E	G	Y	S	L	U	A	A	V	U
I	B	T	P	N	T	V	N	D	C	O	O	X	O	U
N	S	E	L	K	A	V	I	A	B	C	L	K	M	Z
I	W	Z	Q	D	T	N	Q	L	G	W	W	U	H	X
N	G	T	M	C	E	D	X	F	W	P	R	U	P	B

IONA ←
NINIVE ↑
PEȘTE ←
TARS ↑
CORABIE ↘
VÂNT ↘
CURCUBETE ↓
SOARE ↗
OAMENI ↑
CETATE ↓

Răspunsuri: A. 1. b-Avdie; 2. c-2:1; 3. b-1:1; 4. c-1:1; 5. b-Avacum; 6. c-Sofonie; 7. a-Agheu; 8. c-10:1; 8. c-4:6

PUNE-ȚI AMPRENTA!

Fiecare set de amprente este unic, aparținând unei singure persoane. Tu chiar ești singura persoană de acest fel din întreaga lume. Prin urmare, ai dreptul de a fi diferit, într-un mod sau altul, de restul oamenilor. Iar dacă suntem ceea ce suntem fiecare, aceasta nu e rodul existenței solitare, ci a uneia comune, a vieții ca un ansamblu de interdependențe multiple și permanente. Doar împreună cu ceilalți semeni parcurgem traseul vieții. „Ochiul nu poate zice mâinii: «N-am trebuință de tine», nici capul nu poate zice picioarelor: «N-am trebuință de voi»” (1 Corinteni 12:21). Diferențele dintre noi le putem folosi drept oportunități, pentru a crește împreună cu cei de lângă noi.

Așa cum un arhitect își pune amprenta pe o clădire încă din faza de concept, în calitate de creștini, suntem chemați să medităm asupra lucrurilor care oglindesc caracterul lui Dumnezeu: tot ce este adevărat, vrednic de cinste, drept, curat, vrednic de iubit. Felul acesta de a trăi nu doar că ne ferește să ne concentrăm asupra lucrurilor păcătoase și distrugătoare, dar, de asemenea, ne permite să umplem viața noastră și a celor de lângă noi cu speranță și optimism, să lăsăm o urmă.

Conștiințiozitatea, hărnicia, punctualitatea, spiritul de inițiativă și seriozitatea atribuțiilor la locul de muncă, responsabilitatea față de familie și societate sunt valori ce asigură succesul, generează împliniri și satisfacții reale; în timp ce superficialitatea, neglijența, comoditatea, lucrul făcut de mântuială și fără pasiune, toate acestea se vor resimți atât în calitate muncii, cât și în relațiile cu ceilalți. Folosește-ți amprenta pentru a debloca orice barieră în relația cu senzorii din jur. Adu-ți aminte: „...să faceți totul pentru slava lui Dumnezeu.” (1 Corinteni 10:31).

În tot ce faci, muncește ca și cum Dumnezeu ar fi șeful tău, căci chiar așa este. Munca ta are o semnificație veșnică atunci când o faci pentru gloria lui Dumnezeu. Și modul în care îți îndeplinești munca îți dezvăluie angajamentul de a-L sluji cu sinceritate. Nu lua în considerare nicio altă alternativă decât a-ți pune amprenta prin excelență în munca ta. „Dacă lucrările noastre poartă înșă amprenta Duhului lui Dumnezeu, dacă o putere

mai mare, divină, însoțește eforturile noastre de a semăna sămânța Evangheliei, vom vedea roadele muncii noastre spre slava lui Dumnezeu. Numai El poate uda sămânța semănată.”¹

Să trăim în fiecare zi cu gândul că vom trăi veșnic și Îi vom aduce slavă si cinste Mântuitorului Isus Hristos. Să ne comportăm de parcă astăzi este doar o zi de repetiție generală. Să ne punem amprenta zilnic în aprecierea și recunoștința noastră față de Dumnezeu. Exprimarea mulțumirii pentru cele mai mărunte lucruri desemnează sfârșitul recunoștinței de rutină și începutul recunoștinței excepționale: „Dumnezeu dorește ca lauda noastră să se înalțe către El, purtând amprenta specifică a personalității noastre. Aceste prețioase recunoașteri spre lauda slavei harului Său, când sunt sprijinite de o viață asemănătoare cu a lui Hristos, au o putere irezistibilă, care lucrează pentru salvarea de suflete.”²

Maturizarea valorică a unei persoane este dată de puțința ei de a hotărî, la un moment dat, de ce să se dezică și de ce nu. Nu te poți dezice de cuvintele tale, de istoria personală sau a comunității din care faci parte. Te poți dezice însă de unele atitudini ce țin de „suprafața” acestora, în perspectiva unei mai bune așezări în „adâncimea” valorilor care te definesc cu adevărat. Când ne închinăm și ne concentrăm asupra unei trăsături de caracter a lui Dumnezeu, acea trăsătură începe să se dezvolte în inima noastră. Întotdeauna trăsăturile lui Dumnezeu cresc în inima care le apreciază.

Îmi doresc ca viața ta și a mea aibă amprenta aprobării divine! Te invit să ne punem amprenta pentru a schimba destine! ■

**SCHIMBĂ
DESTINE!
STEFAN
TOMOIAGA**

**„ÎNCOLO, FRAȚII
MEI, TOT CE ESTE
ADEVĂRAT, TOT CE
ESTE VREDNIC DE
CINSTE, TOT CE ES-
TE DREPT, TOT CE
ESTE CURAT, TOT
CE ESTE VREDNIC
DE IUBIT, TOT CE
ESTE VREDNIC DE
PRIMIT, ORICE FAP-
TĂ BUNĂ ȘI ORICE
LAUDĂ, ACEEA SĂ
VĂ ÎNSUFLEȚEAS-
CĂ.” (FILIPENI 4:8)**

¹ Mărturii pentru comunitate, vol. III, p. 419.

² Divina vindecare, p. 100.

Stefan Tomoiagă este președintele Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România.

ȘCOALA POSTLICEALĂ SANITARĂ “DR. LUCA” DIN CERNICA

ÎNSCRIERI

9 – 16 iulie
27 august – 7 septembrie

„Lucrarea medicală va deschide ușile
pentru primirea adevărului.”

Ellen G. White, *Evanghelizare*, p. 387

Asistenți medicali generaliști

uadventus.ro

0744 157 723

